

Izdavač
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
FF-Press
Ivana Lučića 3, Zagreb

Za izdavača
prof. dr. Vesna Vlahović Štetić

Urednici
Nina Čengić
Neven Jovanović

Recenzenti
NN
NN

Lektor
Nina Čengić

Korekturu i računalni slog obavili autori

Ovo izdanje elektroničke knjige zaključeno je u rujnu 2019.

Ovo djelo je ustupljeno pod Creative Commons licencom Imenovanje 3.0 nelokalizirana licenca. Da biste vidjeli primjerak te licence, posjetite <http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/> ili pošaljite pismo na Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, SAD.

Čitanka za kolegij Povijest grčkoga jezika:
Grčki rečenični period klasičnoga i
poklasičnoga razdoblja

Nina Čengić, Neven Jovanović

Predgovor

O ovoj čitanci

Ovaj izbor komentiranih tekstova namijenjen je upoznavanju strukture grčke rečenice, i dio je literature obaveznog kolegija *Povijest grčkoga jezika: Grčki rečenični period klasičnoga i poklasičnoga razdoblja*. Izbor uključuje autore poput Herodota i Ezopa, Platona, Ksenofonta i Tukidida, Aristotela, Lizije, Izokrata i Demostena, pa sve do Polibija, Marka Aurelija, Filostrata, Ahileja Tacija i Plotina; zastupljeni su historiografija i filozofska proza, govorništvo, pripovijesti, basne.

Za uspješniji samostalni rad kratkim je odlomcima dodan uvod, u kojem su predstavljeni autor (kada se susreće prvi put) i tekst iz kojeg odlomak potječe.

Čitanka je priređena računalnim programima za slaganje teksta L^AT_EX i X_YL^AT_EX. Izvorni kod dostupan je u repozitoriju Bitbucket, na URL adresi bitbucket.org/nevenjovanovic/hellenismos-g.

U Zagrebu, rujan 2019.

Sadržaj

Predgovor	2
1 Αἰσώπειος μῦθος 216	6
2 Πλάτωνος Μενέξενος	8
3 Λουκιανοῦ Δὺς κατηγορούμενος	11
4 Θουκυδίδου Ἱστορίαι Α	13
5 Αἰσώπειος μῦθος 83	15
6 Πλάτωνος Φαίδων	16
7 Ἰσοκράτους Βούσιρις	18
8 Θουκυδίδου Ἱστορίαι Γ	20
9 Λυσίου Κατὰ Ἀγοράτου	22
10 Ἰσοκράτους Εὐαγόρας	24
11 Πλάτωνος Κριτίας	25
12 Ἰσοκράτους Πρὸς Δημόνικον	27
13 Ἀρριανοῦ Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου Β	29
14 Λουκιανοῦ Θεῶν διάλογοι	31
15 Πλουτάρχου Περὶ ἀδολεσχίας	33
16 Ξενοφῶντος Συμπόσιον Δ	35

17 Λουκιανοῦ Ἰκαρομένιππος	37
18 Πλουτάρχου Σόλων	39
19 Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα Β	41
20 Θουκυδίδου Ἱστορίαι Γ	43
21 Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον	45
22 Λυσίου Ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου	47
23 Δημοσθένους Ὀλυνθιακός Α	49
24 Ψευδο-Ξενοφῶντος Ἀθηναίων πολιτεία Β	50
25 Ἀριστοτέλους Ῥητορική	52
26 Αἰσώπειος μῦθος 1	54
27 Ἀριστοτέλους Ῥητορική	56
28 Γοργίου Ἑλένης ἐγκώμιον	58
29 Πολυβίου Ἱστορίων Γ	60
30 Πλουτάρχου Θεμιστοκλῆς	62
31 Λουκιανοῦ Κυνικός	64
32 Πλουτάρχου Δημοσθένης	65
33 Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα Γ	67
34 Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον	69
35 Δημοσθένους Ὀλυνθιακός Β	71
36 Ἀριστοτέλους Ῥητορική	73
37 Αἰσώπειος μῦθος 35	74
38 Γοργίου Ἑλένης ἐγκώμιον 11, 41	76

39 Πλουτάρχου Ἀγεσίλαος	78
40 Πλουτάρχου Περὶ παίδων ἀγωγῆς	80
41 Διοδώρου Βιβλιοθήκης ἱστορικήs A	82
42 Ἀριστοτέλους Ῥητορική	84
43 Θουκυδίδου Ἱστορίαι A 2	86
44 Ἡροδότου Ἱστορίαι A 141	87
45 Αἰσώπειος μῦθος 9	89
46 Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικά A	91
47 Θουκυδίδου Ἱστορίαι B	93
48 Ἰσοκράτους Πανηγυρικός	95
49 Ἡροδότου Ἱστορίαι B	97
50 Θουκυδίδου Ἱστορίαι Γ 27	98
51 Λουκιανοῦ Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου	100
52 Ἀντιφῶντος Περὶ ὁμονοίας	102
53 Φιλοστράτου Τὰ εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον E	104
54 Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου	106
55 Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα B	108
56 Ἀχιλλέως Τατίου Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα	110
57 Λυσίου Ὀλυμπιακός	112
58 Μάρκου Ἀντωνίνου Τῶν εἰς ἑαυτὸν B	115
59 Πλωτίνου Ἐννεάδες Γ	117
60 Μάρκου Ἀντωνίνου Τῶν εἰς ἑαυτὸν Γ	120

Poglavlje 1

Αἰσώπειος μῦθος 216

O autoru

Ezop (Αἰσώπος, ? 620-564. pr. Kr.; *floruit* oko 570. pr. Kr.) grčki je autor basni, čija izvorna djela nisu sačuvana, a o životu se malo toga zna.

Točno mjesto Ezopova rođenja nije poznato. Izvori se slažu da je Ezop prvotno bio rob, koji je zatim bio oslobođen. Prema Plutarhu (Plut. de sera, 556 E 1-557 A 10), ubijen je u Delfima. O Ezopovu životu je sačuvano mnoštvo anegdota. Jedan takav anegdotalan podatak odnosi se na njegovu navodnu iznimnu tjelesnu deformiranost.

U tradiciji se Ezopovo ime prvenstveno se povezuje sa životinjskom basnom (αἴνος), književnom vrstom u kojoj se miješaju elementi satire, fantazije i moralne pouke. U basnama su često glavni likovi životinje s ljudskim karakteristikama (govor, razmišljanje...). Filolozi pretpostavljaju da su Ezopove basne bile zapisane već u 5. st. pr. Kr, a bile su vrlo popularne u Ateni klasičnog perioda.

Ezopov korpus basni sačuvan je predajom niza grčkih i latinskih autora. Demetrije iz Falera sastavio je (za nas izgublenu) zbirku u deset knjiga kao priručnik govornicima. Najpoznatiji sakupljač Ezopovih basni bio je Fedar, koji ih je u 1. st. prepjevao na latinski.

O tekstu

U ovoj basni jasne moralne pouke suprotstavljene su strane majka i sin: kako nije na vrijeme ispravljala djetetove krive postupke i kažnjavala krađu, dijete nije naučilo što je loše ponašanje. Nastavljajući krasti, sada već kao mladić, sin bude uhvaćen na djelu i osuđen na smrt. Dok ga je majka tada korila, ljutiti joj sin odgrize uho. Na majčino pitanje zašto je to učinio, sin joj je objasnio da stradava jer ga je ostavila bez roditeljskog odgoja.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 216

ΠΑΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ δέλτον ἀφελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε. τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν μὴ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν ἐκ δευτέρου ἱμάτιον κλέψας ἤνεγκεν αὐτῇ· ἔτι δὲ μᾶλλον ἀποδεξαμένης αὐτῆς προῖων τοῖς χρόνοις ὥς νεανίας ἐγένετο, ἤδη καὶ τὰ μείζονα κλέπτειν ἐπεχείρει. ληφθεὶς δὲ ποτε ἐπ’ αὐτοφώρῳ καὶ περιαγκωνισθεὶς ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθήσεως αὐτῷ καὶ στερνοκοπούσης εἶπε βούλεσθαί τι αὐτῇ πρὸς τὸ οὗς εἰπεῖν καὶ προσελθούσης αὐτῆς ταχέως τοῦ ὠτίου ἐπιλαβόμενος καταδήξας ἀφείλετο. τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτοῦ δυσσέβειαν, εἶπερ μὴ ἀρκεσθεὶς οἷς ἤδη πεπλημμέληκε καὶ τὴν μητέρα ἐλωβήσατο, ἐκεῖνος ὑπολαβὼν ἔφη· “ἀλλ’ ὅτε σοι πρῶτον τὴν δέλτον κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἐπέπληξάς μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτου ἐχώρησα καὶ ἐπὶ θάνατον ἡγόμην.”

ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ’ ἀρχὰς μὴ κολαζόμενον ἐπὶ μείζον αὖξεται.

Poglavlje 2

Πλάτωνος Μενέξενος 237c

O autoru

Platon (Πλάτων, 427.–347. pr. Kr.) potječe iz ugledne atenske plemićke loze. Oko 407. postaje Sokratov učenik. Nakon učiteljeva smaknuća 399. napušta Atenu te poduzima brojna putovanja. S četrdesetak godina dolazi u Sirakuzu na Siciliji. Njegov nazor o nužnosti vladavine filozofa postaje preopasan tamošnjem vladaru, tiraninu Dioniziju I., pa oko 387. mora napustiti grad. Dva sljedeća putovanja u Sirakuzu (367.–65. i 361.–60.) k Dioniziju II. završila su također bez uspjeha. Oko 360. Platon se posvećuje isključivo vođenju Akademije, koju je u Ateni osnovao oko 387. (Akademija će, mada ne bez prekida, djelovati do 529. po Kr, kad ju je zatvorio car Justinijan).

Spisateljsku djelatnost Platon je počeo nakon Sokratove smrti 399. Vjerojatno su sačuvani svi Platonovi spisi, tj. tridesetak dijaloga i niz pisama (manji se njihov dio smatra neautentičnim). Platon je djela sastavljao gotovo isključivo u dijaloškoj formi, u kojoj njegovo mišljenje kruži oko svoga predmeta u otvorenom, ispitivačkom razgovoru. Tako misli sudionika u razgovoru postižu iznimno veliku zornost i životnost. Djela se obično dijele u tri skupine: 1. rani dijalozi (do prvog sicilskog putovanja), među njima su *Apoloģija*, *Protagora*, *Eutifron*, *Lahet*, *Država I*; 2. srednji dijalozi (do drugog sicilskog putovanja), najvažniji su *Gorgija*, *Kratil*, *Menon*, *Fedon*, *Simpozij*, *Država II-X*, *Fedar*; 3. kasni dijalozi (nakon 365.): *Teetet*, *Parmenid*, *Sofist*, *Timej*, *Kritija*, *Zakoni*, *Državnik*, *Fileb*.

Interpretacija dijaloga nameće brojne probleme. Na primjer, teško je od Platonova udjela razlučiti misaoni udio historijskog Sokrata, koji u gotovo svim dijalozima ima glavnu ulogu. Nadalje, zbog izrazito dugog vremenskog raspona nastanka dijalozi odražavaju dinamiku razvoja Platonova nauka. U ranim se djelima pomoću etičkih pojmovnih određenja provodi sokratovska metoda (μαϊευτική, majeutika, tj. primaljska vještina). Dominantna je tema vrlina (ἀρετή), a dijalozi većinom završavaju bez rezultata, u aporijama. U

srednjim dijalozima Platon razvija nauk o idejama koje postaju temelj teorijama o čovjeku i idealnoj državi. U kasnim dijalozima ta se diskusija produbljuje, a nauk o idejama samokritički se podvrgava temeljitoj reviziji.

Utjecaj Platona u duhovnoj povijesti teško je prenatglasiti. Dovoljno je navesti misao britanskog filozofa A. N. Whiteheada: "The safest general characterization of the European philosophical tradition is that it consists of a series of footnotes to Plato. I do not mean the systematic scheme of thought which scholars have doubtfully extracted from his writings. I allude to the wealth of general ideas scattered through them".

O tekstu

Meneksen (Μενέξενος) pripada ranim Platonovim dijalozima (pretpostavlja se da je nastao između 386. i 380. pr. Kr.). Sokrat i Meneksen razgovaraju u trenutku kada se u Ateni očekuje izbor govornika koji će pogrebnim govorom popratiti predstojeće javne pogrebne počasti. Potaknut Sokratovim ironičnim primjedbama o onodobnim govornicima, Meneksen ga izaziva da sam iznese uzoran pogrebni govor, a Sokrat nato izlaže onaj koji je dan prije čuo od Aspazije, čuvene atenske intelektualke za koju kaže da je govorništvo učila i njega jednako kao i Perikla. U Sokratovu govoru u čast poginulim ratnicima, koji zauzima najveći dio *Meneksena*, mnogi vide parodiju glasovitog pogrebnoga govora koji je palim Atenjanima održao Periklo, a koji prenosi Tukidid u *Povijesti Peloponeskog rata*.

Odabrani odlomak dio je Sokratova elogija Atike kao bogate i uspješne zemlje koja daje dobro podrijetlo i vrsnu naobrazbu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plat. Menex. 237c

Ἔστι δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, πρῶτον δὲ καὶ μέγιστον ὅτι τυγχάνει οὕσα θεοφιλῆς. μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτῆς θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις· ἦν δὲ θεοὶ ἐπήνεσαν, πῶς οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε συμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι; δεύτερος δὲ ἔπαινος δικαίως ἂν αὐτῆς εἴη, ὅτι ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφυσεν ζῷα παντοδαπά, θηρία τε καὶ βοτά, ἐν τούτῳ ἡ ἡμετέρα θηρίων μὲν ἀγρίων

ἄγονος καὶ καθαρά ἐφάνη, ἐξελέξατο δὲ τῶν ζώων καὶ ἐγέννησεν
ἄνθρωπον, ὃ συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων καὶ δίκην καὶ θεοὺς
μόνον νομίζει.

Poglavlje 3

Λουκιανοῦ Δὺς κατηγορούμενος 2, 9

O autoru

Lukijan (Λουκιανός, Lucianus) bio je retoričar i prozni pisac (Samozata na rijeci Eufratu, danas Samsat u Turskoj, oko 115. – Atena, nakon 180. po Kr.). Životopis mu se može tek uvjetno rekonstruirati iz rijetkih autobiografskih očitovanja. Materinski mu je jezik najvjerojatnije bio aramejski, no izvrsno je ovladao grčkim i stekao zavidno retoričko i književno obrazovanje; nakon kraće odvjetničke karijere i mnogobrojnih putovanja, na kojima je, u tradiciji druge sofistike, držao javna predavanja, deklamirao i poučavao retoriku, nastanio se u Ateni i posvetio pisanju.

Očuvano je oko osamdesetak njegovih spisa (desetak ih je dvojbene autentičnosti). Žanrovski se obično se dijele na retoričke spise, dijaloge, menipske satire, pamflete i pripovjedna djela. Danas se možda najpopularnije *Istinite pripovijesti* (Ἀληθῆ διηγήματα), žanrovski hibrid parodije, menipske satire i znanstvenofantastične pripovijesti.

Skeptičan prema svakoj dogmi, nemilosrdan u izrugivanju ljudske gluposti, Lukijan je bio osobito rado čitan u humanizmu (Poggio Bracciolini, Giovanni Pontano, Ulrich von Hutten, Philipp Melanchthon); Erazmova *Pohvala ludosti* izravan je plod oduševljenja Lukijanom.

O tekstu

Filozofski dijalog Δὺς κατηγορούμενος (*Bis accusatus, Dvaput optužen*) počinje Zeusovom invektivom upućenom filozofima koji smatraju da je bogovima lako. Zeus objašnjava da nipošto nije tako.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Bis accusatus 2.9

Ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς καὶ πατὴρ ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος· ὧς πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὥς μὴ βλακεύωσιν ἐν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος· οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς καὶ χαλάζας καὶ πνεύματα καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος, ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιорκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἢ κνῖσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσεν, καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνὸς καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν καὶ ἐν Αἰθίοφιν εὐωχεῖσθαι.

Poglavlje 4

Θουκυδίδου Ἱστορίαι A 18, 1

O autoru

Povjesničar Tukidid (Θουκυδίδης, oko 460. – oko 396. pr. Kr.) kao atenski vojskovođa sudjelovao je u prvom razdoblju Peloponeskoga rata (od 431.) sve do 424., kada je, zbog neuspjeha u obrani važnog savezničkog grada Amfipola, bio optužen za izdaju, te prognan.

Već po izbijanju rata počeo je raditi na *Spisu o ratu Peloponežana i Atenjana* (Ἐϋγγραφή περὶ τοῦ πολέμου τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, poznat i kao *Povijest Peloponeskog rata*). Konačno ga je uobličio nakon atenskoga konačnog poraza. Djelo ima osam knjiga, ostalo je nedovršeno, a prikazuje događaje do 411. pr. Kr.

O tekstu

Na početku prve knjige *Povijesti* Tukidid sažeto prikazuje stanje u Grčkoj od najranijeg doba. Odlomak tog pregleda donesen ovdje govori o Perzijskim ratovima (490. – 479. pr. Kr.), tijekom kojih su Sparta i Atena postale najutjecajnije i vojnički najjače grčke države.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 1.18.1

Μετὰ δὲ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο. δεκάτῳ δὲ ἔτει μετ' αὐτὴν αὖθις ὁ βάρβαρος τῷ μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθεν. καὶ μεγάλου κινδύνου ἐπικρεμασθέντος οἳ τε Λακεδαιμόνιοι τῶν συμπολεμησάντων Ἑλλήνων ἡγήσαντο δυνάμει προύχοντες, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιόντων τῶν Μήδων διανοηθέντες ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἀνασκευασάμενοι ἐς τὰς ναῦς ἐσβάντες ναυτικοὶ ἐγένοντο. κοινῇ τε ἁπωσάμενοι τὸν βάρβαρον, ὕστερον οὐ πολλῷ διεκρίθησαν πρὸς τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους οἳ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἑλλήνες καὶ οἱ συμπολεμήσαντες. δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη· ἴσχυον γὰρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσίν. καὶ ὀλίγον μὲν χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία, ἔπειτα διενεχθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν μετὰ τῶν συμμάχων πρὸς ἀλλήλους.

Poglavlje 5

Αἰσώπειος μῦθος 83

Ο tekstu

Uspješan javni nastup donio je majmunu položaj kralja životinja. No, lisica se s tim ne slaže.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 83

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκίμησας βασιλεὺς ὑπ’ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὥς ἐθεάσατο ἓν τινι πάγῃ κρέας κείμενον, ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὥς εὐροῦσα θησαυρὸν αὐτὴ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε καὶ παρῆνει αὐτῷ λαβεῖν. τοῦ δὲ ἀμελετήτως ἐπελθόντος καὶ ὑπὸ τῆς παγίδος συλληφθέντος αἰτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὥς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ ἐκείνη ἔφη· “ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύεις;”

οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες πρὸς τῷ δυστυχεῖν καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσιν.

Poglavlje 6

Πλάτωνος Φαίδων 85a

O tekstu

Fedon, Φαίδων, pripada dijalogima zrelog ili srednjeg razdoblja (oko 387.–365. pr. Kr.) atenskog filozofa Platona (427.–347. pr. Kr.). U tom razdoblju autor razvija učenje o idejama, ἰδέαι ili εἰδή. *Fedon* je četvrti, i posljednji, dijalog s temom posljednjeg dana u životu Platonova učitelja Sokrata (469.–399.), kojeg je atenska država osudila na smrt zbog bezbožnosti i kvarenja mladeži. Iz perspektive Fedona iz Elide, još jednog od Sokratovih učenika, djelo izvještava o Sokratovoj raspravi s prijateljima o besmrtnosti, a završava eshatološkim mitom o zagrobnom životu te opisom Sokratove smrti.

U ovome odlomku, pošto je izložio suprotnost osjetilnog svijeta i svijeta ideja, te tijela i duše, Sokrat govori što će se nakon smrti dogoditi s čistim dušama; za razliku od nečistih, koje će se vratiti u različite vrste životinja, prema stanju svojih vrlina, filozofi će se pridružiti bogovima. Nakon duže šutnje, Sokrat sugerira sugovornicima, Simiji i Kebetu, da ne brinu zbog prigovora na njegove teze; jer on je, poput labuda, u službi Apolona, i može prореći što će se dogoditi nakon smrti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plat. Phaedo 85a

Ἐπειδὴν οἱ κύκνοι αἰσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ κάλλιστα ἄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι οὐπὲρ εἰσι θεράποντες. οἱ δ' ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν, καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ἄδει ὅταν πεινῇ ἢ ῥιγῷ ἢ τινα ἄλλην λύπην λυπῇται, οὐδὲ αὐτὴ ἢ τε ἀηδῶν καὶ χελιδῶν καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν. ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ἄδειν οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἅτε οἶμαι τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες, μαντικοί τέ εἰσι καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἄιδου ἀγαθὰ ἄδουσι καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγοῦμαι ὁμόδουλός τε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότης, οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι.

Poglavlje 7

Ἰσοκράτους Βούσιρις 28, 1

O autoru

Izokrat (Ἰσοκράτης, 436.–338.) potječe iz bogate atenske obitelji, no većinu je imovine izgubio u Peloponeskom ratu tako da se 403. prihvaća pisanja govora (logografije). Oko 390. napušta to zanimanje i počinje se baviti pisanjem i podučavanjem izlažući svoje pedagoške, filozofske i političke stavove u ogledima koji su preuzeli oblik govora, no nisu bili namijenjeni javnoj i usmenoj izvedbi. Zalagao se za prilagodbu rastućoj moći Filipa Makedonskog i za panhelensko jedinstvo. Izokrat se smatrao filozofom i pedagogom, a ne govornikom i retoričarom. Njegova škola usvojila je široko poimanje retorike i primijenjene filozofije, a privlačila je učenike iz cijeloga grčkog svijeta (uključujući Izeja, Likurga i Hiperida), postavši tako glavni takmac Platonovoj Akademiji. Izokrat je silno utjecao na obrazovanje i retoriku u helenističko, rimsko i moderno doba, sve do XVIII. stoljeća.

O tekstu

Buzirid (Βούσιρις) je napisan poslije 390. pr. Kr., kada je Izokrat započeo javno i obrazovno djelovanje. U to vrijeme, obilježeno mišlju i djelom filozofa Platona, na društvenoj i misaonoj razini dominiraju pitanja politike i uvjerljivog govorenja, filozofije i obrazovanja. *Buzirid* je jedan od rijetkih sačuvanih spisa toga vremena koji izlažu ideje drugačije ili konkurentne Platonovima.

Izokratovo je djelo oblikovano kao pismo retoričaru i sofistu Polikratu čije djelovanje predstavlja sve ono čemu se Izokrat u retorici i obrazovanju protivi. Svoju estetiku Izokrat zaodijeva u pohvalu egipatskog kralja Buzirida. Pritom razmatra egipatsku civilizaciju i njezin značaj. Sadržajnu raznovrsnost prati i raznolikost stila pa se u tekstu izmjenjuju polemičnost, sarkazam,

šaljivost, pripovijedanje i epideiktičan ton. *Buzirid* je važan za razumijevanje javne uloge Izokrata kao pisc. i odgojitelja.

Grčka mitološka literatura različito prikazuje Buziridovo porijeklo i život. Prema mitografu Apolodoru (II. st. pr. Kr.), Buzirid je bio sin Posejdona i Epafove kćeri Lizijanase: nakon što je Egipat devet godina morila glad, prorok Frazije s Cipra obznanjuje da će ona prestati ako Egipćani svake godine žrtvuju Zeusu jednoga stranca. Buzirid je prihvatio savjet i prvo ubio samog Frazija, a zatim i sve ostale strance. Kad je Heraklo došao u Egipat, i njega su svezali da ga žrtvuju. No, Heraklo je rastrgnuo lance te ubio i Buzirida i njegovu svitu.

Početak Izokratova djela, ovdje donesen, izlaže kako je Pitagora od Egipćana naučio filozofiju i donio je u Grčku.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isoc. Busiris 28.1

Ἀφικόμενος εἰς Αἴγυπτον καὶ μαθητῆς ἐκείνων γενόμενος τήν τ' ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐκόμισεν, καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἀγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασεν, ἡγούμενος, εἰ καὶ μηδὲν αὐτῷ διὰ ταῦτα πλεον γίγνοιτο παρὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' οὖν παρὰ γε τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τούτων μάλιστ' εὐδοκιμήσειν. Ὅπερ αὐτῷ καὶ συνέβη· τοσοῦτον γὰρ εὐδοξία τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν ὥστε καὶ τοὺς νεωτέρους ἅπαντας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ μαθητὰς εἶναι, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἥδιον ὁρᾶν τοὺς παῖδας τοὺς αὐτῶν ἐκείνῳ συγγιγνομένους ἢ τῶν οἰκείων ἐπιμελουμένους. Καὶ τούτοις οὐχ οἶόν τ' ἀπιστεῖν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν τοὺς προσποιουμένους ἐκείνου μαθητὰς εἶναι μᾶλλον σιγῶντας θαυμάζουσιν ἢ τοὺς ἐπὶ τῷ λέγειν μεγίστην δόξαν ἔχοντας.

Poglavlje 8

Θουκυδίδου Ἱστορίαι 5 30, 1

O tekstu

Sedamnaeste godine Peloponeskog rata (415. pr. Kr.) izglasan je pohod Atenjana i saveznika protiv gradova na Siciliji (tzv. siciljska ekspedicija), te se golema flota od preko stotinu trirema i nekoliko tisuća ljudi sprema isploviti iz luke Pirej.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 6.30

[illegible]

δυνάμει Ἑλληνικῇ πολυτελεστάτῃ δὴ καὶ εὐπρεπεστάτῃ τῶν ἐς
ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο.

Poglavlje 9

Λυσίου Κατὰ Ἀγοράτου 39

O autoru

Lizija (Λυσίας, Atena, oko 440. pr. Kr. – oko 378. pr. Kr.), govornik i pisac sudbenih govora (λογογράφος), autor preko dvjesto takvih djela – u antici mu ih je pripisivano 425 – od kojih je sačuvano 31. Sin bogatog trgovca i poduzetnika iz Sirakuze, govorničku karijeru počeo je tek 403. pr. Kr., nakon pada Tridesetorice tirana (govorom *Protiv Eratostena*, Κατὰ Ἐρατοσθένους, jedinim koji je sam održao, optužuje jednoga od oligarha za smrt svojeg brata). Sastavljao govore za najraznolikije parnice, od ubojstva i izdaje do preljuba i pronevjere, tako da su njegova djela bogat izvor podataka o atenskoj povijesti, pravu i običajima. Spominje ga Platon u dijalozima. Jedan je od desetorice kanonskih atičkih govornika.

O tekstu

Agorat je bio profesionalni potkazivač čije su prijave skrivile smrt niza uglednih građana, među njima i izvjesnog Dionizodora. Nakon pada Tridesetorice, Dionizodorov svak i rođak, Agorata za to optužuje pred sudom, 403. ili 402. pr. Kr. Opsežno pripovijeda kako su Atenjani poraženi u Peloponeskom ratu, i kako je Agorat radio za neprijatelje atenske slobode, prijavljujući, između ostalih, one koji su za Peloponeskog rata bili zapovjednici – stratezi i taksijarsi (Dionizodor je bio taksijarh). Naš odlomak govori o rastanku osuđenika na smrt s rođakinjama i suprugama.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Lys. In Agoratum 39.1

Ἐπειδὴ τοίνυν, ὧ ἄνδρες δικασταί, θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη καὶ ἔδει αὐτοὺς ἀποθνήσκειν, μεταπέμπονται εἰς τὸ δεσμωτήριον ὁ μὲν ἀδελφήν, ὁ δὲ μητέρα, ὁ δὲ γυναῖκα, ὁ δ' ἢ τις ἦν ἐκάστω αὐτῶν προσήκουσα, ἵνα τὰ ὕστατα ἀσπασάμενοι τοὺς αὐτῶν οὕτω τὸν βίον τελευτήσειαν. καὶ δὴ καὶ Διονυσόδωρος μεταπέμπεται τὴν ἀδελφήν τὴν ἐμὴν εἰς τὸ δεσμωτήριον, γυναῖκα ἑαυτοῦ οὖσαν· πυθομένη δ' ἐκείνη ἀφικνεῖται, μέλαν τε ἱμάτιον ἡμφιεσμένη ..., ὥς εἰκὸς ἦν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς τοιαύτη συμφορᾷ κεχρημένῳ. ἐναντίον δὲ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς Διονυσόδωρος τά τε οἰκεῖα τὰ αὐτοῦ διέθετο ὅπως αὐτῷ ἐδόκει, καὶ περὶ Ἀγοράτου τουτοῦ ἔλεγεν ὅτι <οἱ> αἷτιος ἦν τοῦ θανάτου, καὶ ἐπέσκηπτεν ἐμοὶ καὶ Διονυσίῳ τουτῷ, τῷ ἀδελφῷ τῷ αὐτοῦ, καὶ τοῖς φίλοις πᾶσι τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀγόρατον· καὶ τῇ γυναικὶ τῇ αὐτοῦ ἐπέσκηπτε, νομίζων αὐτὴν κυεῖν ἐξ αὐτοῦ, ἐὰν γένηται αὐτῇ παιδίον, φράζειν τῷ γενομένῳ ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀγόρατος ἀπέκτεινε, καὶ κελεύειν τιμωρεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς φονέα ὄντα.

Poglavlje 10

Ἰσοκράτους Εὐαγόρας 9

O tekstu

Ovaj je govor, deveti od 21 koji su stigli do nas, Izokratova nadgrobna pohvala ciparskog kralja Euagore (411–374), oca kralja Nikokla (njemu je pak Izokrat posvetio svoj drugi i treći govor). U odabranom odlomku Izokrat uspoređuje pjesnike i govornike, ističući da je pjesničkim izrazom mnogo lakše pridobiti naklonost slušatelja nego uobičajenim sredstvima koje govorniku na raspolaganje stavlja žanr javnog govora.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isocr. Evagoras 9

Τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι· καὶ γὰρ πλησιάζοντας τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις οἷόν τ' αὐτοῖς ποιῆσαι καὶ δι-
αλεγομένους καὶ συναγωνιζομένους οἷς ἂν βουληθῶσιν, καὶ περὶ
τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ
μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλι-
πεῖν, ἀλλὰ πᾶσιν τοῖς εἵδεσιν διαποικίλαι τὴν ποίησιν· τοῖς δὲ
περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἕξεστιν τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἀποτόμως καὶ
τῶν ὀνομάτων τοῖς πολιτικοῖς μόνον καὶ τῶν ἐνθυμημάτων τοῖς
περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀναγκαῖόν ἐστιν χρῆσθαι. Πρὸς δὲ τούτοις
οἱ μὲν μετὰ μέτρων καὶ ῥυθμῶν ἅπαντα ποιοῦσιν, οἱ δ' οὐδενὸς
τούτων κοινωνοῦσιν· ἃ τοσαύτην ἔχει χάριν ὥστ', ἂν καὶ τῇ λέξει
καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἔχη κακῶς, ὅμως αὐταῖς ταῖς εὐρυθμίαις
καὶ ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσιν τοὺς ἀκούοντας.

Poglavlje 11

Πλάτωνος Κριτίας 114e

O tekstu

Kritija se ubraja među Platonove kasne dijaloge, iz razdoblja nakon filozofova drugog puta na Siciliju (367). Dijalog je trebao biti središnji dio trilogije kojem bi prethodio *Timej*, a za njim bi slijedio *Hermokrat*, koji vjerojatno nikad nije napisan; i *Kritija* je ostao nedovršen.

Uz Sokrata, u razgovoru sudjeluju Atenjanin Kritija, pripadnik zloglasne tridesetorice tirana, zatim Hermokrat, vođa oligarhijske stranke u Sirakuzi, te filozof Timej iz Lokra u Italiji, naslovni lik dijaloga *Timej*. *Kritija* je posvećen slavi drevne Atene, njezinih građana, državnog ustroja i postignuća i po tome je sličan dijalogu *Meneksen*. Dok u *Meneksenu* Sokrat u pohvalnom govoru slavi Atenjane jer su odbili pokušaj Perzijanaca da pokore Grčku, ovdje drevna Atena, zamišljena kao idealna država, u borbi za opstanak pobjeđuje moćno svjetsko carstvo Atlantidu. Ta je sila prijetila da će pokoriti cijelu Europu i Aziju, no, udaljivši se od bogova, iznenada je potonula u ocean, i to prije devet tisuća godina.

Platon, tvorac mita o Atlantidi, nije mogao ni slutiti da će ljudi tisućljećima kasnije, s istom revnošću s kojom na mapama upisuju putanju Odisejevih putovanja, i dalje tragati za potonulim divovskim otokom s one strane Heraklovih stupova.

Nakon što je rečeno da je moćna Atlantida mogla računati na obilje dobara iz inozemstva, u odabranom se odlomku opisuju prirodni resursi toga otoka.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plat. Critias 114e

Πλεῖστα δὲ ἡ νῆσος αὐτὴ παρείχετο εἰς τὰς τοῦ βίου κατασκευάς, πρῶτον μὲν ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττόμενα στερεὰ καὶ ὅσα τηκτὰ γέγονε, καὶ τὸ νῦν ὀνομαζόμενον μόνον — τότε δὲ πλεόν ὀνόματος ἦν τὸ γένος ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρειχάλκου κατὰ τόπους πολλοὺς τῆς νήσου, πλὴν χρυσοῦ τιμιώτατον ἐν τοῖς τότε ὄν — καὶ ὅσα ὕλη πρὸς τὰ τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται, πάντα φέρουσα ἄφθονα, τά τε αὖ περὶ τὰ ζῶα ἱκανῶς ἡμερα καὶ ἄγρια τρέφουσα. καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλεῖστον· νομὴ γὰρ τοῖς τε ἄλλοις ζώοις, ὅσα καθ' ἔλη καὶ λίμνας καὶ ποταμούς, ὅσα τ' αὖ κατ' ὄρη καὶ ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται, σύμπασιν παρῆν ἄδην, καὶ τούτῳ κατὰ ταῦτά τῳ ζώῳ, μεγίστῳ πεφυκότι καὶ πολυβορωτάτῳ. πρὸς δὲ τούτοις, ὅσα εὐώδη τρέφει που γῆ τὰ νῦν, ῥιζῶν ἢ χλόης ἢ ξύλων ἢ χυλῶν στακτῶν εἴτε ἀνθῶν ἢ καρπῶν, ἔφερέν τε ταῦτα καὶ ἔτρεφεν εὔ.

Poglavlje 12

Ἰσοκράτους Πρὸς Δημόνικον 16

O tekstu

Rasprava o praktičnoj etici *Demoniku* (Πρὸς Δημόνικον) ima oblik otvorenog pisma. Pripisuje se Izokratu (436.–338. p. n. e), no nije isključeno da joj je autor neki njegov učenik. Nudeći upute za svakodnevni život, u raspravi se razlikuju tri životna područja u kojima ta pravila treba primjenjivati: 1) čovjek u odnosu prema bogovima, 2) čovjek u odnosu prema drugim ljudima, ponajprije prema roditeljima i prijateljima, 3) čovjek u odnosu prema sebi samom i skladan razvoj njegova karaktera. Pravila se nižu bez strogog reda, što je tipično za “gnomsku” književnost V.–IV. st. U tom smislu rasprava se može usporediti s pjesničkim opusom Megaranina Teognida (VI. st. p. n. e).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isoc. Ad Demonicum 16

Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν· καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σεαυτῷ συνειδήσεις. Τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, τοῖς δὲ νόμοις πείθου. Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης· τέρψις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ᾖσιν· οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσιν, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν. Ἄπαντα δόκει ποιεῖν ὡς μηδένα λήσων· καὶ γὰρ ἂν παραυτίκα κρύψῃς, ὕστερον ὀφθήσῃ. Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοίῃς, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ πράττων ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν πράττουσιν ἐπιτιμώῃς. Ἐὰν ᾗς φιλομαθής, ἔσει πολυμαθής. Ἄ

μὲν ἐπίστασαι, ταῦτα διαφύλαττε ταῖς μελέταις, ἃ δὲ μὴ μεμά-
θηκας, προσλάβανε ταῖς ἐπιστήμασι· ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν ἀκού-
σαντα χρήσιμον λόγον μὴ μαθεῖν καὶ διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ
τῶν φίλων μὴ λαβεῖν.

Poglavlje 13

Ἀρριανοῦ Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου Β, 3, 6

O autoru

Flavije Arijan (Φλάβιος Ἀρριανός, Flavius Arrianus; Nikomedija u Bitiniji, oko 95. – Atena, oko 175.) bio je grčki povjesničar i filozof carskoga doba, učenik filozofa Epikteta (oko 55.–135). Za Hadrijana, oko 128.–129, Arijan je bio rimski konzul, a 131.–138. namjesnik (legatus Augusti pro praetore) u Kapadociji. Kao pedesetogodišnjak povukao se iz javnog života, boravio u Ateni (ἄρχων ἐπώνυμος 145./146). Književni mu je model bio Ksenofont (oko 430.–354. pr. Kr); Ksenofontovo je ime Arijan nosio i kao nadimak.

Glavno je Arijanovo historiografsko djelo *Aleksandrov pohod* (Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου) ili *Anabaza*; u sedam knjiga faktografski precizno i kritično iznio je povijest vladavine Aleksandra III. Velikog. Autor je i povijesno-geografskog *Opisa Indije* (Ἰνδικὴ συγγραφὴ), sastavljenog prema Aleksandrovim povjesničarima Megastenu i Nearhu; u *Opisu* piše jonskim grčkim poput Hekateja i Herodota. Priredio je Epiktetove *Rasprave* (Διατριβαί) u osam knjiga (sačuvane samo prve četiri) – taj je filozofski angažman usporediv s Ksenofontovim Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους – te *Priručnik* (Ἐγχειρίδιον) za Epiktetovu etiku.

O tekstu

U sljedećem odlomku Arijan iznosi dvije verzije legende o Aleksandru i gordijskom čvoru; drugu, manje uobičajenu, navodi prema povjesničaru Aristobulu (umro nakon 301. pr. Kr), koji pripovijeda da čvor nije bio presječen, već razriješen, pošto je izvučen klin (ἔστωρ) koji ga je držao. Riječ ἔστωρ je homerska i u kasnijem grčkom neuobičajena; njome se koristi *Iljada* 24, 272, opisujući kako se klinom učvršćuje čvor. Po svemu sudeći, Gordijeva su kola bila vezana na homerski način, što je Aleksandar shvatio i prepoz-

nao (obzirom da je Homera, kako je posvjedočeno, čitao pod Aristotelovim vodstvom).

Stil teksta obilježen je za Arijanovo vrijeme “starinskom” atičkom jednostavnošću, i po tome je oprečan “modernom” grčkom Arijanova starijeg suvremenika Plutarha (oko 46. – oko 120).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arr. Anabasis 2.3.6

Πρὸς δὲ δὴ τούτοις καὶ τότε περὶ τῆς ἀμάξης ἐμυθεύετο, ὅστις λύσειε τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης τὸν δεσμόν, τοῦτον χρῆναι ἄρξαι τῆς Ἀσίας. ἦν δὲ ὁ δεσμός ἐκ φλοιοῦ κρανίας καὶ τούτου οὔτε τέλος οὔτε ἀρχὴ ἐφαίνετο. Ἀλέξανδρος δὲ ὡς ἀπόρως μὲν εἶχεν ἐξευρεῖν λύσιν τοῦ δεσμοῦ, ἄλутον δὲ περιδεῖν οὐκ ἤθελε, μὴ τινα καὶ τοῦτο ἐς τοὺς πολλοὺς κίνησιν ἐργάσῃται, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι παίσας τῷ ξίφει διέκοψε τὸν δεσμόν καὶ λελύσθαι ἔφη· Ἀριστόβουλος δὲ λέγει ἐξελόντα τὸν ἔστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ διαμπάξ, ξυνέχων τὸν δεσμόν, ἐξελκύσαι ἔξω τοῦ ῥυμοῦ τὸ(ν) ζυγόν. ὅπως μὲν δὴ ἐπράχθη τὰ ἀμφὶ τῷ δεσμῷ τούτῳ Ἀλεξάνδρῳ οὐκ ἔχω ἰσχυρίσασθαι. ἀπηλλάγη δ’ οὖν ἀπὸ τῆς ἀμάξης αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ’ αὐτὸν ὡς τοῦ λογίου τοῦ ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ δεσμοῦ ξυμβεβηκότος. καὶ γὰρ καὶ τῆς νυκτὸς ἐκείνης βρονταί τε καὶ σέλας ἐξ οὐρανοῦ ἐπεσήμηναν· καὶ ἐπὶ τούτοις ἔθυε τῇ ὑστεραίᾳ Ἀλέξανδρος τοῖς φήνασι θεοῖς τά τε σημεῖα καὶ τοῦ δεσμοῦ τὴν λύσιν.

Poglavlje 14

Λουκιανοῦ Θεῶν διάλογοι K 7

O tekstu

Djelo *Razgovori bogova* (Θεῶν διάλογοι) zbirka je sastavljena od 26 samostalnih dijaloga grčkih bogova i heroja, koji su kod Lukijana prikazani kao kompleksni likovi, svojim manama, prepirkama i skandalima kudikamo bliži običnim smrtnicima nego uzvišenim bogovima homerske i heziodovske pjesničke tradicije.

Ovdje se donosi odlomak iz epizode o Parisovu sudu, koji je tradicionalno prenošen kao dio zbirke *Razgovori bogova*, ali ga se katkad, s obzirom na obilježja različita od onih u ostalim dijalozima, izdvaja i kao zasebno djelo pod nazivom *Sud o božicama* (*Iudicium dearum*). U razgovoru sudjeluju Zeus, Hermes, Hera, Atena, Afrodita te Paris, koji, prema Zeusovoj odluci, mora presuditi kojoj će od tri olimpske božice pripasti Eridina jabuka s natpisom καλλίστη (“najljepšoj”).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Dialogi deorum 20.7

Πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἀγροῖκος ὦν δικαστῆς γενέσθαι παραδόξου θεάς καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἀβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν· τὸ δὲ ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην· αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου

ἔχεται καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, καὶ κεῖνο καλὸν
ὁρᾷ καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται. καὶ
ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ὅλον περιείληφέ με
καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν δύ-
ναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι πάσαις ἀποδοῦς
τὸ μῆλον.

Poglavlje 15

Πλουτάρχου Περὶ ἀδολεσχίας 513a

O autoru

Plutarh (Πλούταρχος, Heroneja 46.–125.) bio je povjesničar, biograf i filozof. Smatra se posljednjim predstavnikom opće grčke obrazovanosti. Studirao je filozofiju, matematiku i govorništvo na atenskoj Akademiji. U Rimu je, pod zaštitom careva Trajana i Hadrijana, poučavao filozofiju, a potkraj života bio je Apolonov svećenik u rodnoj Heroneji.

U filozofiji je nastojao pomiriti platonovske i aristotelovske teze. Pod imenom *Moralia* (Ἠθικά, zbirka od 78 eseja i govora) sačuvale su se njegove popularno-odgojne rasprave filozofskoga, religijskoga, političkoga, prirodoslovnoga, književnog i drugog sadržaja. Najpoznatiji je po *Usporednim životopisima* (Βίοι παράλληλοι), u kojima u parovima donosi biografije jednoga Grka i jednog Rimljanina (npr. Tezej i Romul, Likurg i Numa Pompilije) kako bi se istaknule njihove moralne vrijednosti i mane. Sačuvana su dvadeset tri para biografija, kao i četiri samostalne biografije. Tim izvanredno živo, anegdotski pisanim životopisima (Koriolan, Timon Atenjanin, Julije Cezar, Antonije, Kleopatra) služio se i Shakespeare u svojim dramama.

O tekstu

Rasprava *O brbljavosti* (Περὶ ἀδολεσχίας, *De garrulitate*) pripada zbirci *Moralia*. Plutarh brbljavost prikazuje kao bolest za koju lijek pruža filozofija. U izabranom odlomku autor predstavlja tri načina odgovaranja na pitanja, na primjeru upita je li Sokrat kod kuće.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. De garrulitate 513A

Ἔστι τοίνυν τρία γένη τῶν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρίσεων, τὸ μὲν ἀναγκαῖον τὸ δὲ φιλάνθρωπον τὸ δὲ περισσόν. οἷον πυθομένου τινὸς εἰ Σωκράτης ἔνδον, ὁ μὲν ὥσπερ ἄκων καὶ ἀπροθύμως ἀποκρίνεται τὸ ‘οὐκ ἔνδον’, ἐὰν δὲ βούληται λακωνίζειν, καὶ τὸ ‘ἔνδον’ ἀφελὼν αὐτὴν μόνην φθιγγέται τὴν ἀπόφασιν· ὥς ἐκεῖνοι, Φιλίππου γράψαντος εἰ δέχονται τῇ πόλει αὐτόν, εἰς χάρτην ‘οὐ’ μέγα γράψαντες ἀπέστειλαν. ὁ δὲ φιλάνθρωπότερον ἀποκρίνεται ‘οὐκ ἔνδον ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις’, καὶ βούληται προσεπιμετρηῆσαι, ‘ξένους τινὰς ἐκεῖ περιμένων.’ ὁ δὲ περιττὸς καὶ ἀδολέσχης, ἅν γε δὴ τύχη καὶ τὸν Κολοφώνιον ἀνεγνωκὼς Ἀντίμαχον, ‘οὐκ ἔνδον’ φησὶν ‘ἀλλ’ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ξένους ἀναμένων Ἰωνας, ὑπὲρ ὧν αὐτῷ γέγραφεν Ἀλκιβιάδης περὶ Μίλητον ὧν καὶ παρὰ Τισσαφέρνῃ διατρίβων, τῷ τοῦ μεγάλου σατράπῃ βασιλέως, ὃς πάλαι μὲν ἐβοήθει Λακεδαιμονίοις, νῦν δὲ προστίθεται δι’ Ἀλκιβιάδην Ἀθηναίοις· ὁ γὰρ Ἀλκιβιάδης ἐπιθυμῶν κατελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα τὸν Τισσαφέρνῃν μετατίθῃσι’.

Poglavlje 16

Ξενοφώντος Συμπόσιον Δ 34, 4

O autoru

Ksenofont (Ξενοφών; Atena, oko 428. – Korint, oko 354. pr. Kr.) bio je učenik Sokratov, podrijetlom iz aristokratske obitelji naklonjene Sparti. Zbog političke orijentacije veći dio života proveo je izvan domovine.

U antici su ga držali poglavito filozofom, zbog spisa u kojima središnje mjesto pripada njegovu učitelju: Ἀπολογία Σωκράτους (*Obrana Sokratova*), Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους (*Uspomene na Sokrata*), Συμπόσιον (*Gozba*). Gospodarenjem u obitelji i državi bave se Οἰκονομικός (*Rasprava o gospodarstvu*) i spis Περὶ πόρων (*O prihodima*). Didaktičnošću se odlikuju Περὶ ἵππικῆς (*O jahačkoj vještini*) te Κυνηγετικός (*Rasprava o lovu*) i Ἰππαρχικός (*Rasprava o konjičkom zapovjedniku*).

Prema modernom razumijevanju značajnija je Ksenofontova historiografska ostavština, u kojoj se ističu Ἑλληνικά (*Grčka povijest*), s prikazom razdoblja od 411. do 362. pr. Kr., zamišljena kao nastavak Tukididova djela, i Κύρου ἀνάβασις (*Kiroy pohod* ili *Anabaza*), opis neuspjeloga pohoda Kira Mlađega protiv brata Artakserksa II.; u pohodu je značajnu ulogu imao i sam pisac. U biografiji Κύρου παιδεία (*Kiroy odgoj*) na primjeru Kira Starijega obrazlaže vlastite političke poglede; politički su intonirani i dijalog Ἱέρων (*Hijeron*), pohvalni posmrtni govor Ἀγησίλαος (*Agezila*), te Λακεδαιμονίων πολιτεία (*Lakedemonjski ustav*).

Ksenofont je u antici smatran piscem uzorna jezika i stila (Diogen Laertije naziva ga Atičkom Muzom); upravo zahvaljujući takvoj procjeni jedan je od rijetkih klasičnih autora čiji se opus u cijelosti sačuvao.

O tekstu

Simpozij, napisan oko 365., opisuje fiktivnu gozbu na kojoj sudjeluje Sokrat; po tome sličí poznatijem istoimenom Platonovu djelu. Kod Ksenofonta, gozba se održava 422. pr. Kr. u kući atenskoga bogataša Kalije; gosti vode razbibrižnu raspravu o tome tko se čime ponosi. No, nakon što se pokrene rasprava o ljubavi, Sokrat o tome iznosi ozbiljan i promišljen govor, posebice o homoseksualnoj ljubavi, razdvajajući pritom etički nevrijednu tjelesnu od duhovne, uzvišene i plemenite.

U izabranom odlomku govori se o tomu da mnogi ne mogu utažiti svoju glad za bogatstvom, jer ono se ne nalazi u novcu nego u duši.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Symposium 4.34.4

Νομίζω, ὦ ἄνδρες, τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς. ὁρῶ γὰρ πολλοὺς μὲν ἰδιώτας, οἳ πάνυ πολλὰ ἔχοντες χρήματα οὕτω πένεσθαι ἡγοῦνται ὥστε πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, ἐφ' ᾧ πλείω κτήσονται, οἷδα δὲ καὶ ἀδελφούς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες ὁ μὲν αὐτῶν τάρκοῦντα ἔχει καὶ περιττεύοντα τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεΐται· αἰσθάνομαι δὲ καὶ τυράννους τινάς, οἳ οὕτω πεινῶσι χρημάτων ὥστε ποιοῦσι πολὺ δεινότερα τῶν ἀπορωτάτων· δι' ἐνδειαν μὲν γὰρ δῆπου οἳ μὲν κλέπτουσιν, οἳ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, οἳ δὲ ἀνδραποδίζονται· τύραννοι δ' εἰσὶ τινες οἳ ὅλους μὲν οἴκους ἀναιροῦσιν, ἀθρόους δ' ἀποκτείνουσι, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις χρημάτων ἕνεκα ἐξανδραποδίζονται. τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ πάνυ οἰκτίρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. ὅμοια γάρ μοι δοκοῦσι πάσχειν ὥσπερ εἴ τις πολλὰ ἔχοι καὶ πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίμπλαιτο.

Poglavlje 17

Λουκιανοῦ Ἰκαρομένιππος ἢ Ὑπερνέφελος 25, 3

Ο κειμένου

Oponašajući Ikara, filozof Menip izrađuje krila i leti u nebo do bogova, gdje saznaje da je Zeus odlučio uništiti sve filozofe jer su beskorisni. U izabranom odlomku Zeus u Menipovu društvu sjeda uz svojevrzne prozorske otvore kroz koje sa zemlje pristižu ljudske molbe upućene bogovima, da ih sasluša. Dio molbi, one pravedne, Zeus pripušta na nebo, dok one bezbožne i neispunjive otpuhuje ne dozvoljavajući da se nebu uopće približe.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Icaromenippus 25.3

Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν· εὐχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαῖδε, “ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο.” “ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι καὶ τὰ σκόροδα.” “ὦ θεοί, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν.” ὁ δὲ τις ἂν ἔφη, “Εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός,” “Εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ,” “Γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην,” “Δὸς στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια.” τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν βορέαν εὐχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ νότον, ὁ δὲ

γεωργὸς ἦται ὑετόν, ὁ δὲ γναφεὺς ἥλιον. Ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο, ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε· τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ.

Poglavlje 18

Πλουτάρχου Βίοι παράλληλοι, Σόλων 4, 3

O tekstu

U Plutarhovim *Paralelnim životopisima* (Βίοι παράλληλοι) biografija Solona Atenjanina (639.–559. pr. Kr.) stoji uz životopis Rimljanina Publija Valerija Poplikole (ili Publikole, umro 503. pr. Kr.).

Pošto je, na početku Solonova životopisa, kratko prikazao porijeklo atenskoga mudraca, njegovo prijateljstvo s kasnijim tiraninom Pizistratom i bavljenje trgovinom (koju Solon nije smatrao nedostojnom svoga plemenitog porijekla), Plutarh čini digresiju i pripovijeda o Talesu iz maloazijskog Mileta, prvome koji je filozofiju učinio spekulativnom, a ne isključivo praktičnom i pragmatičnom djelatnošću.

I Tales i Solon, kao i Bijant iz Prijene, pripadali su sedmorici drevnih grčkih mudraca (οἱ ἑπτὰ σοφοί). Oni su, prema Plutarhu, status mudraca potvrdili ponajprije u događaju s tronošcem (τρίπους) o kojem pripovijeda odabrani odlomak.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Solon 4.3

Κῶων γὰρ ὥς φασι καταγόντων σαγήνην, καὶ ξένων ἐκ Μιλήτου πριαμένων τὸν βόλον οὕτω φανερόν ὄντα, χρυσοῦς ἐφάνη τρίπους ἐλκόμενος, ὃν λέγουσιν Ἑλένην πλέουσιν ἐκ Τροίας αὐτόθι καθεῖναι, χρησμοῦ τινος ἀναμνησθεῖσαν παλαιοῦ. γενομένης δὲ τοῖς ξένοις πρῶτον ἀντιλογίας πρὸς τοὺς ἀλιέας περὶ τοῦ τρίποδος, εἴτα τῶν πόλεων ἀναδεξαμένων τὴν διαφοράν, ἄχρι πόλεμου προσελθοῦσαν, ἀνείλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία τῷ σοφωτάτῳ

τὸν τρίποδα ἀποδοῦναι. καὶ πρῶτον μὲν ἀπεστάλη πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον, ἐκουσίως τῶν Κῶων ἐνὶ δωρουμένων ἐκείνῳ περὶ οὗ πρὸς ἅπαντας ὁμοῦ Μιλησίους ἐπολέμησαν. Θάλεω δὲ Βίαντα σοφώτερον ἀποφαίνοντος αὐτοῦ, πρὸς ἐκεῖνον ῥῆκεν, ὑπ' ἐκείνου δ' αὖθις ἀπεστάλη πρὸς ἄλλον ὡς σοφώτερον. εἴτα περιῶν καὶ ἀναπεμπόμενος, οὕτως ἐπὶ Θαλῆν τὸ δεύτερον ἀφίκετο, καὶ τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου κομισθεὶς τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι καθιερώθη.

Poglavlje 19

Ξενοφώντος Ἀπομνημονεύματα Β 4, 1

O tekstu

Uspomene na Sokrata (Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους) sastavljene su u četiri knjige i zapravo predstavljaju skup razgovora i epizoda sa Sokratom u glavnoj ulozi. U drugoj knjizi Sokrat, između ostalog, govori i o prijateljstvu. U ovdje odabranom odjeljku Sokrat, podsjetivši na opće mišljenje da je dobar prijatelj najbolja stečevina, ipak primjećuje da se većina više brine o svemu drugome, nego o prijateljima.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Memorabilia 2.4.1

Ἦκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἂν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτησὶν τε καὶ χρεῖαν. τοῦτο μὲν γὰρ δὴ πολλῶν ἔφη ἀκούειν, ὥς πάντων κτημάτων κράτιστον ἂν εἴη φίλος σαφῆς καὶ ἀγαθός· ἐπιμελομένους δὲ πάντοδς μᾶλλον ὁρᾷν ἔφη τοὺς πολλοὺς ἢ φίλων κτήσεως. καὶ γὰρ οἰκίας καὶ ἀγροὺς καὶ ἀνδράποδα καὶ βοσκήματα καὶ σκεύη κτωμένους τε ἐπιμελῶς ὁρᾷν ἔφη καὶ τὰ ὄντα σφάζειν πειρωμένους, φίλον δέ, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν, ὁρᾷν ἔφη τοὺς πολλοὺς οὔτε ὅπως κτήσωνται φροντίζοντας οὔτε ὅπως οἱ ὄντες αὐτοῖς σφάζονται. ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾷν τινὰς ἔφη τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας καὶ τᾶλλα τὰ πρὸς ὑγίειαν ἐπιμελῶς παρασκευάζοντας, τῶν δὲ φίλων ὀλιγωροῦντας, ἀποθανόντων τε ἀμφοτέρων ἐπὶ μὲν τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους τε

καὶ ζημίαν ἡγούμενους, ἐπὶ δὲ τοῖς φίλοις οὐδὲν οἰομένους ἐλαττοῦσθαι, καὶ τῶν μὲν ἄλλων κτημάτων οὐδὲν ἐῶντας ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνεπίσκεπτον, τῶν δὲ φίλων ἐπιμελείας δεομένων ἀμελοῦντας.

Poglavlje 20

Θουκυδίδου Ἱστορίαι 5 8, 1

O tekstu

Izabrani odlomak iz šeste knjige Tukididova *Spisa o ratu Peloponežana i Atenjana* (Εὐγγραφή περὶ τοῦ πολέμου τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων) govori o događanjima s početka 415. pr. Kr, kad je sicilski grad Segesta (Ἑγεστα) Atenjanima poslao zahtjev i mjesečnu novčanu naknadu za slanje šezdeset ratnih brodova, da ih podupru u ratnim sukobima sa Selinuntom (Σελινοῦς). Segešćani lažno predstavljaju svoju finansijsku moć, no Atenjani odlučuju zahtjevu udovoljiti, a usput, ako im ratne prilike dozvole, pomoći i žiteljima sicilskoga grada Leontina (Λεοντῖνοι). To je bio početak znamenite i za Atenu pogubne Sicilske ekspedicije (415–413).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 6.8.1

Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους ἅμα ἦρι οἱ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις ἦκον ἐκ τῆς Σικελίας καὶ οἱ Ἑγεσταῖοι μετ' αὐτῶν ἄγοντες ἐξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου ὥς ἐς ἐξήκοντα ναῦς μηνὸς μισθόν, ὃς ἔμελλον δεήσεσθαι πέμπειν. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκλησίαν ποιήσαντες καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἑγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ καὶ περὶ τῶν χρημάτων ὥς εἴη ἐτοῖμα ἐν τε τοῖς ἱεροῖς πολλὰ καὶ ἐν τῷ κοινῷ, ἐψηφίσαντο ναῦς ἐξήκοντα πέμπειν ἐς Σικελίαν καὶ στρατηγούς αὐτοκράτορας Ἀλκιβιάδην τε τὸν Κλεινίου καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου καὶ Λάμαχον τὸν Ξενοφάνους, βοηθοὺς μὲν Ἑγεσταίοις

πρὸς Σελινουντίους, ξυγκατοικίσαι δὲ καὶ Λεοντίνους, ἣν τι περι-
γίγνηται αὐτοῖς τοῦ πολέμου, καὶ τ᾽ ἄλλα τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράξαι
ὅπῃ ἂν γιγνώσκωσιν ἄριστα Ἀθηναίοις.

Poglavlje 21

Ἴσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον 35

O tekstu

Izokrat u *Pohvali* nastoji umanjiti Heleninu krivicu za Trojanski rat. Uspoređujući je s Tezejem, on ističe njegovo junaštvo i prvenstvo pred Heraklom, čime želi ukazati da je i žena koja je osvojila srce takvoga junaka također vrijedna pohvale. U ovom se odlomku opisuje kako je Tezej Atenu učinio najvećim helenskim gradom i kako je građane potaknuo da se takmiče u vrlinama, nadajući se ipak da će on sam još uvijek svojim kvalitetama biti iznad njih, dok će mu, s druge strane, biti ljepše biti čašćenim od produhovljenih građana nego od građana ropskoga duha. Pritom je toliko pazio da ne učini ništa protiv volje građana da im je na koncu omogućio i da preuzmu vlast u državi, a oni su ipak, umjesto demokracije, izabrali da nad njima vlada Tezej.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isoc. Helenae encomium 35

καὶ πρῶτον μὲν τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν εἰς ταῦτόν συναγαγὼν τηλικαύτην ἐποίησεν ὥστ' ἔτι καὶ νῦν ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου μεγίστην τῶν Ἑλληνίδων εἶναι· μετὰ δὲ ταῦτα, κοινὴν τὴν πατρίδα καταστήσας καὶ τὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτευομένων ἐλευθερώσας, ἐξ ἴσου τὴν ἄμιλλαν αὐτοῖς περὶ τῆς ἀρετῆς ἐποίησεν, πιστεύων μὲν ὁμοίως αὐτῶν προέξειν ἀσκούντων ὥσπερ ἀμελούντων, εἰδὼς δὲ τὰς τιμὰς ἡδίους οὔσας τὰς παρὰ τῶν μέγα φρονούντων ἢ τὰς παρὰ τῶν δουλευόντων. Τοσούτου δ' ἐδέησεν ἀκόντων τι ποιεῖν τῶν πολιτῶν ὥσθ' ὁ μὲν τὸν δῆμον καθίστη κύριον τῆς πολιτείας, οἱ δὲ μόνον αὐτὸν ἄρχειν ἡξίουں,

ἡγούμενοι πιστοτέραν καὶ κοινοτέραν εἶναι τὴν ἐκείνου μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας.

Poglavlje 22

Λυσίου Ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου 6, 2

O tekstu

Atenski građanin koji bi bio radno nesposoban, ili se ne bi mogao uzdržavati od svog rada, dobivao je od države malu pripomoć; prema ovom govoru, jedan obol na dan (drugi navode iznos od dva ili pet obola). Takva bi penzija bila isplaćivana sve dok je netko ne bi osporio, prigovarajući da primatelj ima dovoljno snage ili sredstava, da nije u dostatnoj mjeri nesposoban za rad, da poznaje zanat kojim bi se mogao uzdržavati. Optuženik se branio pred nadležnim Vijećem pet stotina.

U ovome Lizijinu govoru optuženik kratko predstavlja sebe u povoljnom, a tužitelja u nepovoljnom svjetlu, i potom dokazuje da mu obitelj nema imovine, da je njegova invalidnost teška, da mu zanat nije dovoljno unosan za preživljavanje.

Kritičari su govor smatrali uzornim jer u njemu, bez obzira na svakodnevnost teme, ima “i plemenitosti i dostojanstva, i oštroumlja, i emocija, i delikatne ironije; ton je ozbiljan, ali ne pedantan; prisan, ali ne banalan; zabavan, ali ne lakrdijaški.”

Pročitajte naglas grčki tekst.

Lys. Ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου 6.2

Ἐμοὶ γὰρ ὁ μὲν πατὴρ κατέλιπεν οὐδέν, τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέπαυμαι τρέφων τρίτον ἔτος τουτί, παῖδες δέ μοι οὕπω εἰσὶν οἳ με θεραπεύσουσι. τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν, ἣν αὐτὸς μὲν ἤδη χαλεπῶς ἐργάζομαι, τὸν διαδεξόμενον δ' αὐτὴν οὕπω δύνάμαι κτήσασθαι. πρόσοδος δέ μοι οὐκ ἔστιν ἄλλη πλὴν ταύτης, ἣν ἐὰν ἀφέλησθῃ με, κινδυνεύσαιμ' ἂν ὑπὸ

τῇ δυσχερεστάτῃ γενέσθαι τύχῃ. μὴ τοίνυν, ἐπειδὴ γε ἔστιν, ὦ βουλή, σῶσαί με δικαίως, ἀπολέσητε ἀδίκως· μηδὲ ἅ νεωτέρῳ καὶ μᾶλλον ἐρρωμένῳ ὄντι ἔδοτε, πρεσβύτερον καὶ ἀσθενέστερον γιγνόμενον ἀφέλησθε· μηδὲ πρότερον καὶ περὶ τοὺς οὐδὲν ἔχοντας κακὸν ἐλεημονέστατοι δοκοῦντες εἶναι νυνὶ διὰ τοῦτον τοὺς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεινοὺς ὄντας ἀγρίως ἀποδέξῃσθε· μηδ' ἐμὲ τολμήσαντες ἀδικῆσαι καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμοίως ἐμοὶ διακειμένους ἀθυμῆσαι ποιήσητε. καὶ γὰρ ἂν ἄτοπον εἴη, ὦ βουλή, εἰ ὅτε μὲν ἀπλῇ μοι ἦν ἡ συμφορά, τότε μὲν φαινοίμην λαμβάνων τὸ ἀργύριον τοῦτο, νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ γῆρας καὶ νόσοι καὶ τὰ τούτοις ἐπόμενα κακὰ προσγίγνεται μοι, τότε ἀφαιρεθείην.

Poglavlje 23

Δημοσθένους Ὀλυνθιακός Α, 15

Ο tekstu

Demosten je tijekom 349. pr. Kr. sastavio tri politička govora motivirana napadom makedonskoga kralja Filipa II. (Aleksandrova oca) na grad Olint, na poluotoku Halkidici. Kako je Olint u to vrijeme bio saveznik Atene, Demosten je u olintskim govorima poticao atenske političare da pomognu tom grčkom polisu.

U nekoliko navrata Olinčani su slali poklisare u Atenu, moleći za vojnu pomoć. No, Atenjani nisu bili voljni poduzeti vojni pohod jer je Olint bio predaleko. U prvom *Olintskom govoru*, napisanom povodom dolaska prvog olinskog poslanstva, Demosten poziva Atenjane da po hitnom postupku izglasaju slanje vojske u Olint. Demosten u ovom izvatku upozorava da ne suprotstaviti se Filipu znači smrtnu opasnost.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Dem. Olynthiaca I 15

Πρὸς θεῶν, τίς οὕτως εὐήθης ἐστὶν ὑμῶν ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρ' ἥξοντα, ἂν ἀμελήσωμεν; ἀλλὰ μήν, εἰ τοῦτο γενήσεται, δέδοικ', ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥαδίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις [τόκοις] μικρὸν εὐπορήσαντες χρόνον ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς [ἂν] ἐπὶ πολλῷ φανῶμεν ἐρραθυμηκότες, καὶ ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες πολλὰ καὶ χαλεπὰ ὧν οὐκ ἐβουλόμεθ' ὕστερον εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, καὶ κινδυνεύσωμεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

Poglavlje 24

Ψευδο-Ξενοφώντος Ἀθηναίων πολιτεία B 14, 12

O tekstu

Ἀθηναίων πολιτεία (*Ustav atenski*) u rukopisima je preneseno kao jedno od Ksenofontovih djela. Već od Diogena Laertija, a osobito od XIX. stoljeća, Ksenofontovo je autorstvo prijeporno, te danas nepoznatog autora nazivamo “Pseudo-Ksenofont” ili, u angloameričkoj tradiciji, “stari oligarh” – “stari” zbog toga što se, po svemu sudeći, radi o najstarijem poznatom nam antičkom proznom djelu, a ne zbog autorove dobi.

Naslov sugerira da se radi o sustavnom prikazu organizacije atenske države, kakav će kasnije napisati Aristotel (a sam je Ksenofont autor jednako sustavnog *Ustava lakedemonskog*), ali zapravo nije tako. Pseudo-Ksenofontovo je djelo kritička refleksija o političkom ustroju Atene iz doba Peloponeskog rata (431.–404. pr. Kr) . Razmatranje prednosti i nedostataka demokracije služi kao nekonvencionalan izazov, provokacija gospodarski i vojno manje sposobnim aristokratima, možda pripadnicima nekog ekskluzivnog “kluba” (ἐταιρεία).

U drugom od tri poglavlja djela autor je nabrajao prednosti “gospodarenja morem” (θαλασσοκρατία); sad ističe jedini nedostatak Atene kao gospodarice mora.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Ps.-Xen. Atheniensium respublica 2.14.2

Εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες θαλασσοκράτορες ἦσαν Ἀθηναῖοι, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς, εἰ ἐβούλοντο, πάσχειν δὲ μηδέν, ἕως τῆς θαλάττης ἦρχον, μηδὲ τμηθῆναι τὴν ἑαυτῶν γῆν μηδὲ προσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους· νῦν δὲ οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι Ἀθηναίων ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους μᾶλλον, ὁ δὲ δῆμος, ἅτε εὖ εἰδὼς ὅτι οὐδὲν τῶν σφῶν ἐμπρήσουσιν οὐδὲ τεμοῦσιν, ἀδεῶς ζῇ καὶ οὐχ ὑπερχόμενος αὐτούς. πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἐτέρου δέους ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦσαν, εἰ νῆσον ὥκουν, μηδέποτε προδοθῆναι τὴν πόλιν ὑπ' ὀλίγων μηδὲ πύλας ἀνοιχθῆναι μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν· πῶς γὰρ νῆσον οἰκούντων ταῦτ' ἂν ἐγίγνετο; μηδ' αὖ στασιάσαι τῷ δήμῳ μηδέν, εἰ νῆσον ὥκουν· νῦν μὲν γὰρ εἰ στασιάσαιεν, ἐλπίδα ἂν ἔχοντες ἐν τοῖς πολεμίῳις στασιάσαιεν, ὥς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι· εἰ δὲ νῆσον ὥκουν, καὶ ταῦτ' ἂν ἀδεῶς εἶχεν αὐτοῖς. ἐπειδὴ οὖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἔτυχον οἰκήσαντες νῆσον, νῦν τάδε ποιοῦσι· τὴν μὲν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλατταν, τὴν δὲ Ἀττικὴν γῆν περιορῶσι τεμνομένην, γινώσκοντες ὅτι εἰ αὐτὴν ἐλεήσουσιν, ἐτέρων ἀγαθῶν μειζόνων στερήσονται.

Poglavlje 25

Ἀριστοτέλους Ῥητορική 1393b

O tekstu

U drugoj knjizi *Retorike* (djelo je nastajalo tijekom Aristotelovih dvaju boravaka u Ateni, 367. – 347. pr. Kr, kad ga je Platon primio u Akademiju, i 335. – 322. pr. Kr, kad je Aristotel vodio vlastitu školu, Licej) Aristotel izlaže načine kojima govornik može uvjeriti slušaoce, i preduvjete za takvo uvjeravanje. Pošto je prikazao emocije, i različitost emocija ovisno o dobi i društvenom statusu slušalaca, u 20. poglavlju govori o takozvanim *τόποι*, *općim mjestima* kojima se dokazuje da se nešto može ili ne može dogoditi. U takve općenite dokazima, uz logičke, ulaze i primjeri (*παραδείγματα*); njihova su posebna podvrsta pripovijesti (*λόγοι*), poput prispodoba i basni.

Ovaj tekst donosi Aristotelov primjer za primjenu basne u uvjeravanju; primjer je i sam priča, o Stezihoru (Στησίχορος), grčkom korskom pjesniku arhajskog razdoblja (oko 640. – oko 555. pr. Kr), koji je živio u Himeri na Siciliji, i o Falaridu (Φάλαρις), tiraninu sicilskoga Akraganta između 570. i 555. pr. Kr, vladaru čuvenom po okrutnosti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Rhetorica 1393b 10

Στησίχορος μὲν γὰρ ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον ὥς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος, ἐλθόντος δ' ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν βουλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον ἡρώτα τινὰ ἄνθρωπον εἰ δύναιτ' ἂν μετ' αὐτοῦ τιμωρήσασθαι τὸν ἔλαφον, ὃ δ' ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινὸν καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσας δὲ καὶ ἀναβάντος ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσε τῷ ἀνθρώπῳ. “οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς”, ἔφη, “ὁρᾶτε μὴ βουλόμενοι τοὺς πολεμίους τιμωρήσασθαι τὸ αὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι”.

Poglavlje 26

Αἰσώπειος μῦθος 1

Ο κειμένου

Poučna priča o savezništvu orla i lisice, o izdaji i božjoj kazni, dio je zbirke Ezopovih basni (Μῦθοι); mada su one prvi put u proznu zbirku okupljene oko 300. pr. Kr, u obliku u kojem su do nas došle zapravo su prozne parafraze kasnijih Babrijevih jampskih pjesama (I./II. st. po Kr) i radovi škola retorike različitih vremena.

Jednu je varijantu basne o orlu i lisici obradio već pjesnik Arhiloh (Ἀρχίλοχος, oko 650. pr. Kr), drugu donose latinski stihovi oslobođenog rimskog roba Fedra (Phaedrus, oko 15. pr. Kr. – 50. po Kr).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 1

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἄετος καὶ ἀλώπηξ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους σπείσάμενοι πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβάς ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον ἐνεοττοποίησατο, ἡ δὲ εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομὴν ὁ ἄετος ἀπορῶν τροφῆς καταπτὰς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθοινήσατο. ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸπραχθέν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῆς ἀμύνης· χερσαία γὰρ οὔσα πετεινὸν διώκειν ἡδυνάτει. διόπερ πόρρωθεν στᾶσα, ὃ μόνον τοῖς ἀσθενέσιν καὶ ἀδυνάτοις ὑπολεί-

πεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. συνέβη δὲ αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑποσχεῖν. θυόντων γάρ τινων αἶψα ἐπ' ἀγροῦ καταπτὰς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχνον ἔμπυρον ἀνήνεγκεν· οὗ κοιμισθέντος ἐπὶ τὴν καλιὰν σφοδρὸς ἐμπεσὼν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε. καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ — καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι ἀτελεῖς οἱ πτηνοὶ — ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄφει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἡδίκημένων ἐκφύγωσι κόλασιν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακρούσονται.

Poglavlje 27

Ἀριστοτέλους Ῥητορική 1358a

O tekstu

Aristotelova *Retorika*, najvažnije i najutjecajnije djelo zapadne civilizacije kojim se usustavljuje znanje o umijeću uvjeravanja, nastajala je tijekom dvaju razdoblja u kojima je autor živio u Ateni: između 367. i 347. te između 335. i 322. pr. Kr.

U prvoj od tri knjige djela Aristotel razmatra odnos retorike i dijalektike, daje definiciju retorike i uvodi trojaku podjelu sredstava uvjeravanja, koja se mogu temeljiti na karakteru govornika (ῥήτορ), na osjećajima slušatelja (πάθος) te na logičkom argumentu (λόγος). Zatim, upravo u ovdje odabranom odlomku, donosi – ponovno trojaku – podjelu govorništva, s obzirom na to da se njime što savjetuje ili na što upozorava u skupštini (savjetodavno govorništvo), da se koga optužuje ili brani na sudu (sudsko govorništvo), odnosno hvali ili kudi o različitim prigodama (epideiktčko govorništvo).

U nastavku prve knjige slijedi detaljnija rasprava o trima navedenim vrstama, osobito s obzirom na upotrebu logičkih argumenata, dok se druga knjiga fokusira na govorničko izazivanje osjećaja kod slušatelja te na različite vrste karaktera. Treća se knjiga bavi pitanjima stila i dijelovima govora.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Rhetorica 1358a

Ἔστιν δὲ τῆς ῥητορικῆς εἶδη τρία τὸν ἀριθμὸν· τοσοῦτοι γὰρ καὶ οἱ ἀκροαταὶ τῶν λόγων ὑπάρχουσιν ὄντες. σύγκειται μὲν γὰρ ἐκ τριῶν ὁ λόγος, ἕκ τε τοῦ λέγοντος καὶ περὶ οὗ λέγει καὶ πρὸς ὃν, καὶ τὸ τέλος πρὸς τοῦτόν ἐστιν, λέγω δὲ τὸν ἀκροατὴν. ἀνάγκη δὲ τὸν ἀκροατὴν ἢ θεωρὸν εἶναι ἢ κριτὴν, κριτὴν δὲ ἢ τῶν γεγενημέ-

νων ἢ τῶν μελλόντων. ἔστιν δ' ὁ μὲν περὶ τῶν μελλόντων κρίνων ὁ ἐκκλησιαστής, ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων [οἶον] ὁ δικαστής, ὁ δὲ περὶ τῆς δυνάμεως ὁ θεωρός, ὥστ' ἐξ ἀνάγκης ἂν εἴη τρία γένη τῶν λόγων τῶν ῥητορικῶν, συμβουλευτικόν, δικανικόν, ἐπιδεικτικόν. συμβουλῆς δὲ τὸ μὲν προτροπή, τὸ δὲ ἀποτροπή· αἰεὶ γὰρ καὶ οἱ ἰδίᾳ συμβουλεύοντες καὶ οἱ κοινῇ δημηγοροῦντες τούτων θάτερον ποιοῦσιν. δίκης δὲ τὸ μὲν κατηγορία, τὸ δ' ἀπολογία· τούτων γὰρ ὅποτερονοῦν ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἀμφισβητοῦντας. ἐπιδεικτικοῦ δὲ τὸ μὲν ἔπαινος τὸ δὲ ψόγος.

Poglavlje 28

Γοργίου Ἑλένης ἐγκώμιον 11, 13

O autoru

Gorgija (Γοργίας), grčki retor iz Leontina na Siciliji (oko 485. – oko 380. pr. Kr), uz Protagoru najugledniji sofist. Kao poslanik Sirakuze 427. pr. Kr. došao je u Atenu, gdje je osnovao i vodio školu govorništva; među njegovim učenicima bio je i Izokrat. Umro je u dubokoj starosti, u Tesaliji, na dvoru tiranina Jazona iz Fere.

Gorgija, veliki inovator retoričke prakse, svojim je artifičijelnim i intelektualističkim stilom začetnik antičke umjetničke proze. Naglašena ritma, rima, asonancija, simetričnih članaka (κῶλα), bogati antitezama, paralelizmima, metaforama i igrama riječi, njegovi tekstovi stoje između proze i poezije. U skladu sa sofističkim učenjima, Gorgija demonstrira neograničenu moć riječi, čak i onkraj racionalnog uvjeravanja.

O tekstu

Uz nekoliko ulomaka, sačuvana su samo dva Gorgijina djela: *Pohvala Helene* i *Obrana Palameda*. U *Pohvali Helene* Gorgija preuzima temu kojom se već bavio Stezihor (VII./VI. st. pr. Kr) u *Palinodiji* (*Opozivnoj pjesmi*), te dokazuje nevinost mitske ljepotice: njezin su odlazak u Troju prouzročili sudbina, bogovi, Parisove zavodljive riječi.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Gorg. Helenae encomium Fr. 11. 13

Ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ γυνή περὶ ἧς ὅδε ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδὲ ὀλίγοις.

δῆλον γὰρ ὡς μητρὸς μὲν Λήδας, πατρὸς δὲ τοῦ μὲν γενομένου θεοῦ, λεγομένου δὲ θνητοῦ, Τυνδάρεω καὶ Διός, ὧν ὁ μὲν διὰ τὸ εἶναι ἔδοξεν, ὁ δὲ διὰ τὸ φάναι ἡλέγχθη, καὶ ἦν ὁ μὲν ἀνδρῶν κράτιστος ὁ δὲ πάντων τύραννος.

ἐκ τοιούτων δὲ γενομένη ἔσχε τὸ ἰσόθεον κάλλος, ὃ λαβοῦσα καὶ οὐ λαθοῦσα ἔσχε· πλείστας δὲ πλείστοις ἐπιθυμίας ἔρωτος ἐνειργάσατο, ἐνὶ δὲ σώματι πολλὰ σώματα συνήγαγεν ἀνδρῶν ἐπὶ μεγάλοις μέγα φρονούντων, ὧν οἱ μὲν πλούτου μεγέθη, οἱ δὲ εὐγενείας παλαιᾶς εὐδοξίαν, οἱ δὲ ἀλκῆς ἰδίας εὐεξίαν, οἱ δὲ σοφίας ἐπικτήτου δύναμιν ἔσχον· καὶ ἦκον ἅπαντες ὑπ' ἔρωτός τε φιλονίκου φιλοτιμίας τε ἀνικῆτου. ὅστις μὲν οὖν καὶ δι' ὅτι καὶ ὅπως ἀπέπλησε τὸν ἔρωτα τὴν Ἑλένην λαβών, οὐ λέξω· τὸ γὰρ τοῖς εἰδόσιν ἅ ἴσασι λέγειν πίστιν μὲν ἔχει, τέρψιν δὲ οὐ φέρει. τὸν χρόνον δὲ τῷ λόγῳ τὸν τότε νῦν ὑπερβὰς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ μέλλοντος λόγου προβήσομαι, καὶ προθήσομαι τὰς αἰτίας, δι' ἃς εἰκὸς ἦν γενέσθαι τὸν τῆς Ἑλένης εἰς τὴν Τροίαν στόλον.

Poglavlje 29

Πολυβίου Ἱστορίων Γ, 111, 3

O autoru

Polibije (Πολύβιος) rođen je u Megalopolu u Arkadiji 200. pr. Kr. Pripadao je utjecajnoj obitelji i kao mladić se borio pod zapovjedništvom vojskovođe Filopemena. U dobi od 30 godina bio je jedan od vođa Ahejskog saveza, udruženja grčkih polisa koji su za vrijeme sukoba između Rima i Makedonije pokušavali ostati neutralni, no i ta neutralnost je imala svoju cijenu. Nakon bitke kod Pidne (168. pr. Kr), u kojoj su Rimljani porazili makedonskog kralja Perzeja, Polibije je stigao u Rim kao jedan od tisuću ahejskih talaca. Zbližio se s krugom oko Emilija Paula i Publija Kornelija Scipiona Mlađeg. Potonjeg je pratio u Trećem punskom ratu (149. – 146. pr. Kr) gdje je njegovo prethodno ratno iskustvo bilo od velike koristi (osmislio je sustav šifriranih signala). Kad su Rimljani konačno pokorili i Ahejski savez, Polibije se trudio isposlovati prihvatljive uvjete predaje za svoje sunarodnjake. U znak zahvalnosti mu je šest polisa podiglo spomenik. Umro je 118. pr. Kr.

O tekstu

U djelu *Povijest* (Ἱστορίαι) Polibije prikazuje vojni i politički uspon Rima. Zahvaljujući prijateljstvu s brojnim rimskim uglednicima, autor je imao pristup državnim dokumentima i arhivima. Za potrebe istraživanja razgovarao je i s velikim brojem sudionika u suvremenim povijesnim zbivanjima. Naposljetku, svojim očima je vidio kako su Rimljani Kartagu srazili sa zemljom, te je *Povijest* dijelom rezultat autopsije. Djelo se sastojalo od 40 knjiga od kojih je samo prvih pet sačuvano u cijelosti. Slijedi odlomak iz treće knjige u kojem se Hanibal obraća vojnicima prije bitke kod Kane u Apuliji, u jugoistočnoj Italiji (216. pr. Kr); u ovoj će velikoj bici Hanibalove snage pobijediti nadmoćnu vojsku Rimske Republike.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Polyb. Historiae 3.111.3

Πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἔχετε χάριν· ἐκεῖνοι γὰρ ἡμῖν συγκατασκευάζοντες τὴν νίκην εἰς τοιούτους τόπους ἤχασι τοὺς ἐχθρούς· δεύτερον δ' ἡμῖν, ὅτι καὶ μάχεσθαι τοὺς πολεμίους συνηναγκάσαμεν· οὐ γὰρ ἔτι δύνανται τοῦτο διαφυγεῖν· καὶ μάχεσθαι προφανῶς ἐν τοῖς ἡμετέροις προτερήμασι. τὸ δὲ παρακαλεῖν ὑμᾶς νῦν διὰ πλειόνων εὐθαρσεῖς καὶ προθύμους εἶναι πρὸς τὸν κίνδυνον οὐδαμῶς μοι δοκεῖ καθήκειν. ὅτε μὲν γὰρ ἀπείρως διέκεισθε τῆς πρὸς Ῥωμαίους μάχης, ἔδει τοῦτο ποιεῖν, καὶ μεθ' ὑποδειγμάτων ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς πολλοὺς διεθέμην λόγους· ὅτε δὲ κατὰ τὸ συνεχὲς τρισὶ μάχαις τηλικαύταις ἐξ ὁμολογουμένου νενικήκατε Ῥωμαίους, ποῖος ἂν ἔτι λόγος ὑμῖν ἰσχυρότερον παραστήσαι θάρσος αὐτῶν τῶν ἔργων; διὰ μὲν οὖν τῶν πρὸ τοῦ κινδύνων κρατήκατε τῆς χώρας καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀγαθῶν κατὰ τὰς ἡμετέρας ἐπαγγελίας, ἀψευστούντων ἡμῶν ἐν πᾶσι τοῖς πρὸς ὑμᾶς εἰρημένοις· ὁ δὲ νῦν ἀγὼν ἐνέστηκεν περὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀγαθῶν. οὔ κρατήσαντες κύριοι μὲν ἔσεσθε παραχρῆμα πάσης Ἰταλίας, ἀπαλλαγέντες δὲ τῶν νῦν πόνων, γενόμενοι συμπάσης ἐγκρατεῖς τῆς Ῥωμαίων εὐδαιμονίας, ἡγεμόνες ἅμα καὶ δεσπόται πάντων γενήσεσθε διὰ ταύτης τῆς μάχης. διόπερ οὐκέτι λόγων ἀλλ' ἔργων ἐστὶν ἡ χρεία· θεῶν γὰρ βουλομένων ὅσον οὐπω βεβαιώσειν ὑμῖν πέπεισμαι τὰς ἐπαγγελίας.

Poglavlje 30

Πλουτάρχου Βίοι παράλληλοι, Θεμιστοκλῆς 2

O tekstu

Odломak opisuje glasovitog atenskog političara i vojskovođu Temistokla (Θεμιστοκλῆς, oko 524. – 459. pr. Kr). Uočavamo osobine Plutarhova pristupa biografiji: prikazuju se događaji koji najbolje ocrtavaju karakterne osobine Temistokla još od doba dok je bio dječak.

Temistoklo je bio zaslužan za izgradnju zida od Atene do Pireja i, u kontekstu perzijskog pritiska na Grčku, zagovarao je blisko vojno povezivanje sa Spartom. Sudjelovao je u bitci na Maratonskom polju (490. pr. Kr), a nakon poraza kod Termopila vodio je grčke snage do pobjede u bitci kod Salamine (480. pr. Kr). Oko 470. pr. Kr. ostracizmom biva protjeran iz Atene. Umire kao namjesnik perzijskoga kralja u Magneziji.

U *Paralelnim životopisima* Temistoklova je biografija pridružena onoj rimskog političara Marka Furija Kamila (oko 446. – 365. pr. Kr).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Themistocles 2.1

Ἔτι δὲ παῖς ὢν ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι, καὶ τῇ μὲν φύσει συνετός, τῇ δὲ προαιρέσει μεγαλοπράγμων καὶ πολιτικός. ἐν γὰρ ταῖς ἀνέσεσι καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων γιγνόμενος, οὐκ ἔπαιζεν οὐδ' ἐρραθύμει καθάπερ οἱ πολλοὶ παῖδες, ἀλλ' εὐρίσκετο λόγους τινὰς μελετῶν καὶ συνταπτόμενος πρὸς ἑαυτόν. ἦσαν δ' οἱ λόγοι κατηγορία τινὸς ἣ συνηγορία τῶν παίδων. ὅθεν

εἰώθει λέγειν πρὸς αὐτὸν ὁ διδάσκαλος ὡς ‘οὐδὲν ἔσει, παῖ, σὺ μικρόν, ἀλλὰ μέγα πάντως ἀγαθὸν ἢ κακόν’. ἐπεὶ καὶ τῶν παιδεύσεων τὰς μὲν ἡθοποιούς ἢ πρὸς ἡδονὴν τινα καὶ χάριν ἐλευθέριον σπουδαζομένας ὁκνηρῶς καὶ ἀπροθύμως ἐξεμάνθανε, τῶν δ’ εἰς σύνεσιν ἢ πρᾶξιν † λεγομένων δῆλος ἦν ὑπερερῶν παρ’ ἡλικίαν ὡς τῇ φύσει πιστεύων.

Poglavlje 31

Λουκιανοῦ Κυνικός 18

O tekstu

Spis pod naslovom Κυνικός (*Cinik*) jedan je od tekstova kojem neki filolozi osporavaju Lukijanovo autorstvo, smatraju ga pseudolukijanskim. Djelo ima oblik dijaloga; glavna su lica Likin i neimenovani kinički filozof. Autorove stavove izlaže Likin. U ovom ekscerptu kinički filozof slikovito opisuje odnos ljudi i njihovih strasti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Cynicus 18.8

Πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι ὃ φασὶ παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὁ δὲ οὐκέτι καταβῆναι τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, Ὅπου ἂν τούτῳ δοκῇ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμεῖς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τάληθές ἐθέλοντες λέγειν ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ, κατὰ μέρος δέ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ δοκῇ, ποτὲ δέ, ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδίᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμός, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμεῖς ἐκφέρειν φαίνεται· οὐ γὰρ ἐφ' ἑνός, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμεῖς εἰς βάραθρα καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε.

Ποτλavlje 32

Πλουτάρχου Βίοι παράλληλοι, Δημοσθένης 11

Ο tekstu

Životopis Demostena (384.–322. pr. Kr.), najslavnijeg grčkog govornika, Plutarh je pridružio opisu najslavnijeg rimskog govornika, Cicerona (106.–44. pr. Kr.). U izabranom odlomku pripovijeda se kako je Demosten vježbao govorničke vještine i pokušavao ispraviti vlastite nedostatke te koliko je cijenio govorničku izvedbu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Demosthenes 11

Τοῖς δὲ σωματικοῖς ἐλαττώμασι τοιαύτην ἐπῆγεν ἄσκησιν, ὥς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἱστορεῖ, λέγων αὐτοῦ Δημοσθένους ἀκοῦσαι πρεσβύτου γεγονότος· τὴν μὲν γὰρ ἀσάφειαν καὶ τραυλότητα τῆς γλώττης ἐκβιάζεσθαι καὶ διαρθροῦν εἰς τὸ στόμα ψήφους λαμβάνοντα καὶ ῥήσεις ἅμα λέγοντα, τὴν δὲ φωνὴν γυμνάζειν ἐν τοῖς δρόμοις καὶ ταῖς πρὸς τὰ σιμ’ ἀναβάσει διαλεγόμενον καὶ λόγους τινὰς ἢ στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον· εἶναι δ’ αὐτῷ μέγα κάτοπτρον οἴκοι, καὶ πρὸς τοῦτο τὰς μελέτας ἱστάμενον ἐξ ἐναντίας περαίνειν.

λέγεται δ’ ἀνθρώπου προσελθόντος αὐτῷ δεομένου συνηγορίας καὶ διεξιόντος ὡς ὑπὸ τοῦ λάβοι πληγὰς, “ἀλλὰ σύ γε”, φάναι τὸν Δημοσθένην, “τούτων ὧν λέγεις οὐδὲν πέπονθας.” ἐπιτείναν-

τος δὲ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ βοῶντος “ἐγὼ Δημόσθενες οὐδὲν πέπονθα;” “νὴ Δία” φάναι, “νῦν ἀκούω φωνὴν ἀδικουμένου καὶ πεπονθότος.” οὕτως ᾤετο μέγα πρὸς πίστιν εἶναι τὸν τόνον καὶ τὴν ὑπόκρισιν τῶν λεγόντων.

Poglavlje 33

Ξενοφώντος Ἀπομνημονεύματα Γ 12, 4

O tekstu

Sokrat je primijetio da Epigen, jedan od njegovih drugova, nije u dobroj formi. Epigen tvrdi da mu vježbanje ne treba jer nije sportaš. Na to Sokrat iznosi svoje mišljenje o prednostima dobre tjelesne kondicije, u ratu, u svim ostalim ljudskim aktivnostima, pa i u duhovnom radu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Memorabilia 3.12.4

Καὶ πολλοὶ μὲν διὰ τοῦτο ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγῶνων σώζονται τε εὐσχημόνως καὶ τὰ δεινὰ πάντα διαφεύγουσι, πολλοὶ δὲ φίλοις τε βοηθοῦσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετοῦσι καὶ διὰ ταῦτα χάριτός τε ἀξιοῦνται καὶ δόξαν μεγάλην κτῶνται καὶ τιμῶν καλλίστων τυγχάνουσι καὶ διὰ ταῦτα τὸν τε λοιπὸν βίον ἥδιον καὶ κάλλιον διαζῶσι καὶ τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καλλίους ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσιν. οὗτοι χρή, ὅτι οὐκ ἀσκεῖ δημοσίᾳ ἢ πόλις τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο καὶ ἰδίᾳ ἀμελεῖν, ἀλλὰ μηδὲν ἥττον ἐπιμελεῖσθαι. εὖ γὰρ ἴσθι ὅτι οὐδὲ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾷ μείον ἔξεις διὰ τὸ βέλτιον τὸ σῶμα παρσκευάσθαι· πρὸς πάντα γὰρ ὅσα πράττουσιν ἄνθρωποι χρήσιμον τὸ σῶμά ἐστιν· ἐν πάσαις δὲ ταῖς τοῦ σώματος χρεῖαις πολὺ διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν· ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ δοκεῖ ἐλαχίστη σώματος χρεῖα εἶναι, ἐν τῷ διανοεῖσθαι, τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ ἐν τούτῳ πολλοὶ

μεγάλα σφάλλονται διὰ τὸ μὴ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα; καὶ λήθη δὲ καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλάκις πολλοῖς διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν οὕτως ὥστε καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν.

Poglavlje 34

Ἴσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον 18

O tekstu

Na početku Izokratova govora *Pohvala Helene* stoji duži uvod u kojem se autor osvrće na pomodnu, sofističku retoriku svojega vremena, zalažući se za govorništvo koje će odabirom vjerodostojnih tema i njihovim ozbiljnim tretmanom biti istinski korisno u izobrazbi mladih za građanske dužnosti. Sam panegirik Heleni kronološki slijedi njezin životopis: od priče o božanskom podrijetlu koje Helena vuče od Zeusa, preko Tezejeve otmice te povratka uz pomoć Kastora i Polideuka, do Parisova suda i otmice; nastavlja se pohvalom Helenine ljepote i stjecanja besmrtnosti, a završava njezinom simboličnom ulogom u ujedinjenju svih Grka i u njihovoj pobjedi nad barbarima. U ovdje odabranom odlomku prikazan je učinak Helenine ljepote na Tezeja, koji ju je, budući da je bila premlada za udaju, oteo i doveo iz Lakedemona u Atiku. Tim odlomkom započinje digresija u pohvalu Tezeja; on metaforički predstavlja veličinu i sjaj grada Atene.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isoc. Helenae encomium 18

Θησεύς, ὁ λεγόμενος μὲν Αἰγέως γενόμενος δ' ἐκ Ποσειδῶνος, ἰδὼν αὐτὴν οὐπω μὲν ἀκμάζουσιν, ἤδη δὲ τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, τοσοῦτον ἡττήθη τοῦ κάλλους, ὁ κρατεῖν τῶν ἄλλων εἰθισμένος, ὥσθ' ὑπαρχούσης αὐτῇ καὶ πατρίδος μεγίστης καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης ἡγησάμενος οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς ἄνευ τῆς πρὸς ἐκείνην οἰκειότητος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὴν λαβεῖν, ἀλλ' ἐπέμενον τὴν τε τῆς παιδὸς

ἡλικίαν καὶ τὸν χρησμὸν τὸν παρὰ τῆς Πυθίας, ὑπεριδὼν τὴν ἀρχὴν τὴν Τυνδάρεω καὶ καταφρονήσας τῆς ῥώμης τῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ πάντων τῶν ἐν Λακεδαίμονι δεινῶν ὀλιγωρήσας, βία λαβὼν αὐτὴν εἰς Ἄφιδναν τῆς Ἀττικῆς κατέθετο.

Poglavlje 35

Δημοσθένους Ὀλυνθιακός Β, 18

Ο κειμένου

Kada je 349. pr. Kr. Filip Makedonski napao Olint, grad na Halkidici koji je bio sklopio savez s Atenom, Demosten je održao tri govora potičući Atenjane da interveniraju. Usprkos Demostenovu zauzimanju, pravovremena i adekvatna akcija Atene je izostala. Drugi olintski govor reakcija je na oklijevanje Atenjana, koji ne žele uputiti Olinćanima obećanu pomoć. Demosten ih ohrabruje i dokazuje da su Filipa napustili saveznici, te da Filip sam nema više dovoljno snage. U ovom odlomku Demosten opisuje kako se Filip ponaša prema stranim vojnicima i suradnicima, ističući kao negativan primjer državnog roba Kaliju.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Dem. Olynthiaca II 18

Εἰ μὲν γὰρ τις ἀνὴρ ἐστὶν ἐν αὐτοῖς οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων, τούτους μὲν φιλοτιμία πάντας ἀπωθεῖν αὐτὸν ἔφη, βουλόμενον πάνθ' αὐτοῦ δοκεῖν εἶναι τάργος (πρὸς γὰρ αὖ τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἀνυπέμβλητον εἶναι)· εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεῖσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρος τὸν τοιοῦτον. λοιποὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι ληστὰς καὶ κόλακας καὶ τοιούτους ἀνθρώπους οἷους μεθυσθέντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦθ' οἷ' ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι. δῆλον δ' ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθὲς· καὶ γὰρ οὐκ ἐνθένδε πάντες ἀπήλαυνον ὥς πολὺ

τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας, Καλλίαν ἐκεῖνον τὸν
δημόσιον καὶ τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς
αἰσχυρῶν ᾠσμάτων, ὧν εἰς τοὺς συνόντας ποιοῦσιν εἵνεκα τοῦ γε-
λασθῆναι, τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει.

Poglavlje 36

Ἀριστοτέλους Ῥητορική 1394a

O tekstu

U drugoj knjizi *Retorike* Aristotel izlaže načine na koje govornik može uvjeriti slušaoce, i preduvjete za takvo uvjeravanje. Poseban su način uvjeravanja takozvana opća mjesta, dokazi da se nešto može ili ne može dogoditi. Osim logičkih dokaza, opća su mjesta i primjeri; njihova su pak posebna podvrsta pripovijesti, poput prispodoba i basni. Drugi po redu primjer za upotrebu basne u procesu političkog odlučivanja Aristotel pripisuje Ezopu, legendarnom basnopiscu, po predaji tračkom robu iz VI. st. pr. Kr. prodanom na otok Sam.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Rhetorica 1394a

Αἴσωπος δὲ ἐν Σάμῳ δημηγορῶν κρινομένου δημαγωγοῦ περὶ θανάτου ἔφη ἀλώπεκα διαβαίνουσιν ποταμὸν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα, οὐ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν καὶ κυνοραιστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς, ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτήν, κατοικτεῖραντα ἐρωτᾷ εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραιστάς, τὴν δὲ οὐκ ἔαν· ἐρομένου δὲ διὰ τί, “ὅτι οὗτοι μὲν” φάναι “ἤδη μου πλήρεις εἰσὶ καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἶμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλητε, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἶμα”. “ἀτὰρ καὶ ὑμεῖς, ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάψει (πλούσιος γὰρ ἐστίν), ἐὰν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, ἕτεροι ἕξουσι πένητες, οἳ ὑμεῖς ἀναλώσουσι τὰ λοιπὰ κλέπτοντες.”

Poglavlje 37

Αἰσώπειος μῦθος 35

O tekstu

Ova Ezopova basna priča je o satiru koji je ostao zatečen vidjevši svojega prijatelja čovjeka kako zbog velike hladnoće puše u prste da ih ugrije, ali odmah potom puše i u toplo jelo da ga rashladi. Kako mu je bilo nepojmljivo da iz istih usta izlaze i toplina i hladnoća, satir je naprasno prekinuo prijateljstvo s takvim čovjekom. Moralna pouka, koju je Erazmo Roterdamski u svojoj zbirci *Adagia* sažeo u izreci *Ex eodem ore calidum et frigidum efflare*, sugerirala je da se treba kloniti dvoličnih ljudi, onih koji jedno govore, a drugo misle te im se zbog toga ne može vjerovati. Kasnije, u doba prosvjetiteljstva, basnu su tumačili mislioci poput Voltairea i Lessinga, upozoravajući na u njoj prisutnu nelogičnost: čovjek je doista, pušući u ruke i u jelo, činio ono što je u danom trenutku trebao činiti, koliko god to djelovalo proturječno. Zbog pomalo nategnute poruke pomišljalo se i na mogućnost da je basna naknadno smišljena kako bi dala okvir već postojećoj poslovice.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 35

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΟΣ

Ἄνθρωπόν ποτε λέγεται πρὸς σάτυρον φιλίαν σπείσασθαι. καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ ψύχους γενομένου ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τὰς χεῖρας τῷ στόματι ἐπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου τὴν αἰτίαν ἐρομένου δι' ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερμαίνει τὰς χεῖρας διὰ τὸ κρύος. ὕστερον δὲ παρατεθείσης αὐτοῖς τραπέζης καὶ προσφαγήματος θερμοῦ σφόδρα ὄντος ὁ ἄνθρωπος ἀναιρού-

μενος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύσα. πυνθανο-
μένου δὲ πάλιν τοῦ σατύρου, τί τοῦτο ποιεῖ, ἔφασκε καταψύχειν
τὸ ἔδεσμα, ἐπεὶ λίαν θερμὸν ἐστι. κάκεϊνος ἔφη πρὸς αὐτόν· “ἀλλ’
ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὧ οὔτος, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος
τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξιεῖς.”

ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς περιφεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν, ὧν ἀμφίβολός
ἐστίν ἡ διάθεσις.

Poglavlje 38

Γοργίου Ἑλένης ἐγκώμιον 11, 41

O tekstu

U ovom dijelu apologije mitske ljepotice Helene retor i sofist sa Sicilije dokazuje da je Helena samo *pretrpjela* nepravdu i sramotu; Paris, njezin otmičar, zgriješio je nakanom, kršenjem zakonitosti i djelom; Helena je zapravo žrtva. Na prigovor da je Helenin postupak skrivila riječ (λόγος), Gorgija odgovara prikazujući moć ovoga načina komunikacije i najvišeg oblika upotrebe riječi – poezije.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Gorg. Helenae encomium Fr. 11.41

Εἰ δὲ βίαι ἥρπασθη καὶ ἀνόμως ἐβιάσθη καὶ ἀδίκως ὑβρίσθη, δῆλον ὅτι ὁ <μὲν> ἥρπασας ὡς ὑβρίσας ἡδίκησεν, ἡ δὲ ἥρπασθεῖσα ὡς ὑβρισθεῖσα ἐδυστύχησεν. ἄξιός οὖν ὁ μὲν ἐπιχειρήσας βάρβαρος βάρβαρον ἐπιχείρημα καὶ λόγῳ καὶ νόμῳ καὶ ἔργῳ λόγῳ μὲν αἰτίας, νόμῳ δὲ ἀτιμίας, ἔργῳ δὲ ζημίας τυχεῖν· ἡ δὲ βιασθεῖσα καὶ τῆς πατρίδος στερηθεῖσα καὶ τῶν φίλων ὀρφανισθεῖσα πῶς οὐκ ἂν εἰκότως ἐλεηθεῖη μᾶλλον ἢ κακολογηθεῖη; ὁ μὲν γὰρ ἔδρασε δεινά, ἡ δὲ ἔπαθε· δίκαιον οὖν τὴν μὲν οἰκτῖραι, τὸν δὲ μισῆσαι.

εἰ δὲ λόγος ὁ πείσας καὶ τὴν ψυχὴν ἀπατήσας, οὐδὲ πρὸς τοῦτο χαλεπὸν ἀπολογήσασθαι καὶ τὴν αἰτίαν ἀπολύσασθαι ὥδε. λόγος δυνάστης μέγας ἐστίν, ὃς σμικροτάτῳ σώματι καὶ ἀφανεστάτῳ θειότατα ἔργα ἀποτελεῖ· δύναται γὰρ καὶ φόβον παῦσαι

καὶ λύπην ἀφελεῖν καὶ χαρὰν ἐνεργάσασθαι καὶ ἔλεον ἐπαυξῆσαι. ταῦτα δὲ ὡς οὕτως ἔχει δεῖξω· δεῖ δὲ καὶ δόξει δεῖξαι τοῖς ἀκούουσι· τὴν ποίησιν ἅπασαν καὶ νομίζω καὶ ὀνομάζω λόγον ἔχοντα μέτρον· ἧς τοὺς ἀκούοντας εἰσῆλθε καὶ φρίκη περίφοβος καὶ ἔλεος πολύδακρυς καὶ πόθος φιλοπενθήης, ἐπ' ἄλλοτρίων τε πραγμάτων καὶ σωμάτων εὐτυχίαις καὶ δυσπραγίαις ἰδιόν τι πάντα διὰ τῶν λόγων ἔπαθεν ἡ ψυχὴ.

Poglavlje 39

Πλουτάρχου Βίοι παράλληλοι, Ἀγεσίλαος 6

O tekstu

U *Paralelnim biografijama* Agesilajev je životopis u paru s Pompejevima. Agesilaj II. (oko 443. – 359/358. pr. Kr.) bio je spartanski kralj (vladao 398.–359/358.) i vrlo utjecajan grčki političar i vojskovođa. Niska rasta, kljast od rođenja, kraljem je postao ponešto neočekivano. Uspješno je ratovao u Maloj Aziji i tijekom Korinskog rata (395.–387.). Agesilajev je prijatelj bio i povjesničar Ksenofont, koji je također sastavio njegov životopis.

Ovdje odabrani odlomak prikazuje prvi Agesilajev pohod pošto je postao kralj, uz podršku spartanskoga vojskovođe i admirala (i Agesilajeva ljubavnika) Lisandra (koji je 405. pobijedio Atenjane kod Egospotama, okončao Peloponeski rat, osigurao dominaciju Sparte u Grčkoj).

Na Lisandrov nagovor, Agesilaj se 396. sprema prijeći u Aziju s vojskom sastavljenom od neodamoda (oslobođenih helota), saveznika i vrlo malog broja Spartanaca, pod izlikom da želi grčke gradove u Aziji osloboditi perzijske vlasti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Agesilaus 6.1

Τοῦ δὲ Ἀγησιλάου τὴν βασιλείαν νεωστὶ παρειληφότος, ἀπήγγελλον τινες ἐξ Ἀσίας ἤκοντες ὥς ὁ Περσῶν βασιλεὺς παρασκευάζοιτο μεγάλῳ στόλῳ Λακεδαιμονίους ἐκβαλεῖν τῆς θαλάσσης. ὁ δὲ Λύσανδρος ἐπιθυμῶν αὐτῆς εἰς Ἀσίαν ἀποσταλῆναι καὶ βοηθῆ-

σαι τοῖς φίλοις, οὓς αὐτὸς μὲν ἄρχοντας καὶ κυρίους τῶν πόλεων ἀπέλιπε, κακῶς δὲ χρώμενοι καὶ βιαίως τοῖς πράγμασιν ἐξέπιπτον ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ ἀπέθνησκον, ἀνέπεισε τὸν Ἀγησίλαον ἐπιθέσθαι τῇ στρατείᾳ καὶ προπολεμῆσαι τῆς Ἑλλάδος, ἀπώτατῳ διαβάντα καὶ φθάσαντα τὴν τοῦ βαρβάρου παρασκευήν. ἅμα δὲ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ φίλοις ἐπέστελλε πέμπειν εἰς Λακεδαίμονα καὶ στρατηγὸν Ἀγησίλαον αἰτεῖσθαι. παρελθὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος Ἀγησίλαος ἀνεδέξατο τὸν πόλεμον, εἰ δοῖεν αὐτῷ τριάκοντα μὲν ἡγεμόνας καὶ συμβούλους Σπαρτιάτας, νεοδαμώδεις δὲ λογάδας δισχιλίους, τὴν δὲ συμμαχικὴν εἰς ἑξακισχιλίους δύναμιν. συμπράττοντος δὲ τοῦ Λυσάνδρου πάντα προθύμως ἐφηφίσαντο, καὶ τὸν Ἀγησίλαον ἐξέπεμπον εὐθύς ἔχοντα τοὺς τριάκοντα Σπαρτιάτας, ὧν ὁ Λύσανδρος ἦν πρῶτος, οὐ διὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν καὶ δύναμιν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἀγησιλάου φιλίαν, ᾧ μεῖζον ἐδόκει τῆς βασιλείας ἀγαθὸν διαπεπραῆχθαι τὴν στρατηγίαν ἐκείνην.

Poglavlje 40

Πλουτάρχου Περὶ παίδων ἀγωγῆς 9

O tekstu

Ovo je prvi esej u Plutarhovoј zbirci *Moralia*. Na osnovi složene interne i eksterne argumentacije, filolozi osporavaju Plutarhovo autorstvo toga teksta. Osvrćući se na odgojne prilike svojeg doba, autor priznaje različitost talenata, ali inzistira na vrijednosti vježbanja: tjelesnoga, vojničkog, ali i vježbanja filozofije, koje je glavni cilj obrazovanja. Kritiziraju se roditelji koji ne mare za obrazovanje djece i oni koji ne žele platiti primjerene honorare za valjane učitelje. Upozorava se i na neobuzdanost mladića i na opasnost laskanja.

Ovdje doneseni odlomak dio je početne pohvale vježbanja. Tvrdnja da ono može kompenzirati i nedostatke (dok, s druge strane, nedostatak vježbe može upropastiti i najveći talent) potkrepljuje se usporedbama s pojavama iz prirodnog svijeta i procesima iz svakodnevnog života.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. De liberis educandis 2c

Εἰ δέ τις οἴεται τοὺς οὐκ εὖ πεφυκότας μαθήσεως καὶ μελέτης τυ-
χόντας ὀρθῆς πρὸς ἀρετὴν οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς
τοῦνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς
διαμαρτάνων. φύσεως μὲν γὰρ ἀρετὴν διαφθείρει ῥαθυμία, φαι-
λότητα δ' ἐπανορθοῖ διδαχὴ· καὶ τὰ μὲν ῥάδια τοὺς ἀμελοῦντας
φεύγει, τὰ δὲ χαλεπὰ ταῖς ἐπιμελείαις ἀλίσκεται. καταμάθοις δ'
ἂν ὡς ἀνύσιμον πρᾶγμα καὶ τελεσιουργὸν ἐπιμέλεια καὶ πόνος
ἐστίν, ἐπὶ πολλὰ τῶν γιγνομένων ἐπιβλέψας. σταγόνες μὲν γὰρ
ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι, σίδηρος δὲ καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς

τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται, οἱ δ' ἄρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέν-
τες οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντ' ἀναλαβεῖν εὐθυω-
ρίαν· τάς γε μὴν καμπύλας τῶν ὑποκριτῶν βακτηρίας ἀπευθύνειν
ἀμήχανον, ἀλλὰ τὸ παρὰ φύσιν τῷ πόνῳ τοῦ κατὰ φύσιν ἐγένετο
κρεῖττον. καὶ μόνον ἄρα ταῦτα τὴν τῆς ἐπιμελείας ἰσχὺν διαδεί-
κνυσιν; οὐκ, ἀλλὰ καὶ μυρί' ἐπὶ μυρίοις. ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν· ἀλλ'
ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, καὶ ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστί, τοσούτῳ
μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται.

Poglavlje 41

Διοδώρου Σικελιώτου Βιβλιοθήκης ιστορικής A, 8, 5

O autoru

Diodor Sicilski (Διόδωρος Σικελιώτης, Diodorus Siculus; 90.-30. pr. Kr.) rođen je u Agiriju (Ἀγύριον) na Siciliji, dok mu mjesto smrti nije poznato. Svjedočanstava o njegovu životu, osim onih koji se daju iščitati iz samog djela, gotovo da nema.

Bio je veliki putnik. Za boravka u Rimu, zahvaljujući dobrom znanju latinskog jezika, mogao se služiti rimskim arhivima i knjižnicama. Životno mu je djelo *Knjižnica* (Βιβλιοθήκη); na djelu je radio trideset godina. Sam naslov je svojevrсно priznanje da se autor pri pisanju služio djelima brojnih povjesničara iz prošlosti. Povijesni je prikaz obuhvaćao 40 knjiga i sezao je sve od mitskih početaka pa do Cezarova galskog rata. U cijelosti su očuvane knjige 1–5 i 11–20, a ostale samo u ulomcima. Diodorova koncepcija univerzalne povijesti svoj je uzor imala u djelu grčkog povjesničara Efora (400.–330. pr. Kr.); uključivala je i Grke i barbare, a ponajprije Rim, koji je postao najvažnija sila poznatoga svijeta. Diodorova je posebnost u tome što je u djelo uvrstio i prikaz mitskoga doba. Velik je piščev doprinos što je povijest svijeta, s osvrtom na sve epohe i regije, od nastanka univerzuma do Cezarova doba, prikazana kao kontinuum.

Djelo je pisano jedinstvenim stilom, lako je čitljivo i razumljivo. Iz izvora preuzetoj građi autor je dao novo i moderno jezično ruho. Jezik je atički, prožet elementima iz koine; obiluje nominalnim konstrukcijama. Poput Polibija i Diodor izbjegava hijat.

Popularna u antici i srednjem vijeku, *Knjižnica* je u 16. st. prevedena na latinski, a potom i na nacionalne jezike.

O tekstu

U ovom ulomku Diodor opisuje mučan način života prvih ljudi. Primitivno stanje u kojem se nalazio ljudski rod prije pronalaska elementarnih znanja i vještina bilo je predmet spekulacije pisaca različitih književnih vrsta kroz stoljeća predaje. Predodžbe starih o prvotnom životu u oskudici – bez ognja, odjeće, stana i kruha – prizivaju ideju napretka od krajnje oskudice ka sve savršenijim oblicima egzistencije pojedinca i zajednice.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Diod. Sic. Bibliotheca historica 1.8.5

Τοὺς οὖν πρῶτους τῶν ἀνθρώπων μηδενὸς τῶν πρὸς βίον χρησίμων εὐρημένου ἐπιπόνως διάγειν, γυμνοὺς μὲν ἐσθῆτος ὄντας, οἰκήσεως δὲ καὶ πυρὸς ἀήθεις, τροφῆς δ' ἡμέρου παντελῶς ἀνενοήτους. καὶ γὰρ τὴν συγκομιδὴν τῆς ἀγρίας τροφῆς ἀγνοοῦντας μηδεμίαν τῶν καρπῶν εἰς τὰς ἐνδείας ποιεῖσθαι παράθουσιν· διὸ καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπόλλυσθαι κατὰ τοὺς χειμῶνας διὰ τε τὸ ψῦχος καὶ τὴν σπάνιν τῆς τροφῆς. ἐκ δὲ τοῦ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς πείρας διδασκομένους εἶς τε τὰ σπήλαια καταφεύγειν ἐν τῷ χειμῶνι καὶ τῶν καρπῶν τοὺς φυλάττεσθαι δυναμένους ἀποτίθουσθαι. γνωσθέντος δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ἄλλων τῶν χρησίμων κατὰ μικρὸν καὶ τὰς τέχνας εὐρεθῆναι καὶ τᾶλλα τὰ δυνάμενα τὸν κοινὸν βίον ὠφελῆσαι.

Poglavlje 42

Ἀριστοτέλους Ῥητορική 1393a

O tekstu

Aristotelova je *Retorika* teoretski i praktični priručnik govorništva u tri knjige koji se bavi metodama uvjeravanja riječima. Uvelike se oslanja na Platonovo poimanje istinskog govorničkog umijeća izloženo u *Fedru*. Tri su sredstva uvjeravanja: 1) osobnost govornika (ῥήτορ), 2) sposobnost da se emocionalno djeluje na slušatelja (πάθος) i 3) umijeće da se iskaz tako oblikuje da djeluje istinito ili vjerojatno (λόγος).

Nakon što je razmatrao posebne dokaze, u ovom poglavlju druge knjige Aristotel se osvrće na dokaze koji su zajednički svim granama retorike: primjer (παράδειγμα) i entimem (ἐνθύμημα).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Rhetorica 1393a 28

Παραδειγμάτων δὲ εἶδη δύο· ἓν μὲν γὰρ ἐστὶν παραδείγματος εἶδος τὸ λέγειν πράγματα προγεγενημένα, ἓν δὲ τὸ αὐτὸν ποιεῖν. τούτου δὲ ἓν μὲν παραβολή ἓν δὲ λόγοι, οἷον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί. ἔστιν δὲ τὸ μὲν πράγματα λέγειν τοιόνδε τι, ὥσπερ εἴ τις λέγοι ὅτι δεῖ πρὸς βασιλέα παρασκευάζεσθαι καὶ μὴ ἔαν Αἴγυπτον χειρώσασθαι· καὶ γὰρ πρότερον Δαρεῖος οὐ πρότερον διέβη πρὶν Αἴγυπτον ἔλαβεν, λαβὼν δὲ διέβη, καὶ πάλιν Ξέρξης οὐ πρότερον ἐπεχείρησεν πρὶν ἔλαβεν, λαβὼν δὲ διέβη, ὥστε καὶ οὗτος ἐὰν λάβῃ, διαβήσεται, διὸ οὐκ ἐπιτρεπτέον. παραβολή δὲ τὰ Σωκρατικά, οἷον εἴ τις λέγοι ὅτι οὐ δεῖ κληρωτοὺς ἄρχειν· ὅμοιον γὰρ

ὥσπερ ἂν εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἷ δύνανται ἀγωνίζε-
σθαι ἀλλ' οἷ ἂν λάχωσιν, ἢ τῶν πλωτήρων ὅντινα δεῖ κυβερνᾶν
κληρώσειεν, ὥς δέον τὸν λαχόντα ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. λό-
γος δέ, οἷος ὁ Στησιχόρου περὶ Φαλάριδος καὶ ὁ Αἰσώπου ὑπὲρ
τοῦ δημαγωγοῦ.

Poglavlje 43

Θουκυδίδου Ἱστορίαι Α 2

Ο κειμένου

U ovom odlomku Tukididove *Povijesti* problematizira se početak naseljavanja Grčke. Trebalo je dugo vremena dok naseobine Grka nisu postale trajne.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 1.2

Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὔσαι τὰ πρότερα καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες βιαζόμενοι ὑπὸ τινων αἰεὶ πλειόνων. τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμειγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις οὔτε κατὰ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, ἄδηλον ὃν ὁπότε τις ἐπελθὼν καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων ἄλλος ἀφαιρήσεται, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο, καὶ δι' αὐτὸ οὔτε μεγέθει πόλεων ἰσχυον οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη αἰεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν, ἥ τε νῦν Θεσσαλία καλουμένη καὶ Βοιωτία Πελοποννήσου τε τὰ πολλὰ πλὴν Ἀρκαδίας, τῆς τε ἄλλης ὅσα ἦν κράτιστα.

Poglavlje 44

Ἡροδότου Ἱστορίαι A 141

O autoru

Grčki povjesničar Herodot (Ἡρόδοτος) iz Halikarnasa u Kariji (nakon 490. – Atena, nakon 430. pr. Kr.), proputovao je velik dio Grcima poznatog svijeta, bio je prijatelj Perikla i Sofokla, sudjelovao u osnivanju atenske kolonije Turija, u Tarantskom zaljevu u Velikoj Grčkoj (444. pr. Kr); doživio je početak Peloponeskog rata.

U prvome sačuvanom proznom djelu grčke književnosti, opsežnoj *Povijesti* (Ἱστορίαι) o sukobu Grka i Perzijanaca do 479, Herodot je opisao uspon Perzijskog Carstva, pobunu u Joniji i dvije perzijske provale u Grčku, uz mnogo geografskih, etnografskih i mitoloških ekskursa. *Povijest* je, u biti, niz zanimljivih i poučnih priča, često o slavnim i legendarnim likovima. Djelo, sastavljeno jonskim dijalektom, bilo je namijenjeno javnom izvođenju, kao svojevrsna prozna rapsodija; nije jasno je li sam autor oblikovao cjelovito izdanje.

Povijest je do nas stigla podijeljena u devet knjiga, od kojih svaka nosi ime po jednoj Muzi. Podjelu su proveli aleksandrijski filolozi u III. st. pr. Kr.

O tekstu

U prvoj knjizi *Povijesti*, *Klio*, Herodot pripovijeda o propasti kraljevstva li-dijskog kralja Kreza (Κροῖσος; vladao 563.–546. pr. Kr), fantastično bogatog Gigova nasljednika. Perzijski vladar Kir II. Veliki (staroperzijski Kūruš, grčki Κῦρος, između 590. i 580. – 529. pr. Kr) osvojio je Krezovu prijestolnicu Sard i zarobio samog kralja (koji je postao Kirov savjetnik). Prva knjiga *Povijesti* završit će prikazom Kirove smrti. U ovdje donesenom odlomku Kir se priprema osvojiti grčke gradove u Maloj Aziji, u kojima žive Jonjani i Eoljani; ti su gradovi dotad priznavali Krezovu vlast.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Hdt. Historiae 1.141

Ἴωνες δὲ καὶ Αἰολέες, ὥς οἱ Λυδοὶ τάχιστα κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, ἔπεμπον ἀγγέλους ἐς Σάρδεις παρὰ Κῦρον, ἐθέλοντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι εἶναι τοῖσι καὶ Κροίσῳ ἦσαν κατήκοοι. Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτῶν τὰ προΐσχοντο ἔλεξέ σφι λόγον, ἄνδρα φὰς αὐλητὴν ἰδόντα ἰχθυῖς ἐν τῇ θαλάσῃ αὐλέειν, δοκέοντά σφας ἐξελεύσεσθαι ἐς γῆν. Ὡς δὲ ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, λαβεῖν ἀμφίβληστρον καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος πολλὸν τῶν ἰχθύων καὶ ἐξιρύσαι, ἰδόντα δὲ παλλομένους εἶπεῖν ἄρα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἰχθυῖς· “Παύεσθέ μοι ὀρχεόμενοι, ἐπεὶ οὐδ’ ἐμέο αὐλέοντος ἡθέλετε ἐκβαίνειν [ὀρχεόμενοι].”

Κῦρος μὲν τοῦτον τὸν λόγον τοῖσι Ἴωσι καὶ τοῖσι Αἰολεῦσι τῶνδε εἵνεκα ἔλεξε, ὅτι δὴ οἱ Ἴωνες πρότερον αὐτοῦ Κύρου δεηθέντος δι’ ἀγγέλων ἀπίστασθαι σφας ἀπὸ Κροίσου οὐκ ἐπείθοντο, τότε δὲ κατεργασμένων τῶν πρηγμάτων ἦσαν ἔτοιμοι πείθεσθαι Κύρῳ.

Ὁ μὲν δὴ ὀργῇ ἐχόμενος ἔλεγέ σφι τάδε. Ἴωνες δὲ ὥς ἤκουσαν τούτων ἀνενειχθέντων ἐς τὰς πόλεις, τείχεά τε περιεβάλοντο ἕκαστοι καὶ συνελέγοντο ἐς Πανιώνιον οἱ ἄλλοι πλὴν Μιλησίων· πρὸς μούνους γὰρ τούτους ὄρκιον Κῦρος ἐποιήσατο ἐπ’ οἷσί περ ὁ Λυδός· τοῖσι δὲ λοιποῖσι [Ἴωσι] ἔδοξε κοινῶς λόγῳ πέμπειν ἀγγέλους ἐς Σπάρτην δεησομένους Ἴωσι τιμωρέειν.

Poglavlje 45

Αἰσώπειος μῦθος 9

O tekstu

U ovoj Ezopovoj basni susrećemo lisicu u nevolji i jarca. Valjano promislivši o poteškoći koja ju je zadesila, lisica se spašava, dok jarac zbog nepromišljenosti u nevolju upada. Više je pouka basne: prije nego što odlučimo započeti nešto, razmislimo dobro o tome kako ćemo to završiti i hoćemo li u tome biti uspješni. Nadalje, ako nismo razboriti i ne pazimo te poslušamo li savjet loše osobe, lako se može dogoditi da završimo u velikoj nevolji. Mudar čovjek u postupcima ne sluša osjetila, već se oslanja na svoj razum, promišljajući kako da najbolje postupi.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 9

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ ἐπάναγκες ἔμενε πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα. τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὥς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν ἐπυνθάνετο, εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ. ἡ δὲ τὴν συντυχίαν ἀσμενισαμένη πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε λέγουσα ὥς χρηστὸν εἶη καὶ δὴ καὶ αὐτὸν καταβῆναι παρήνει. τοῦ δὲ ἀμελετήτως καταλλομένου διὰ τὸ μόνην ὄρᾱν τότε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι ἀναδύναι μετὰ τῆς ἀλώπεκος σκοποῦντος χρήσιμόν τι ἢ ἀλώπηξ ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν.

“ἐὰν γὰρ θελήσης τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ προσερεί-
σας ἐγκλῖναι καὶ τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτὴ διὰ τοῦ σοῦ νῶ-
του καὶ σὲ ἀνασπάσω.” τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν
ἐτοίμως ὑπηρετήσαντος ἡ ἀλώπηξ ἀναλλομένη διὰ τῶν σκελῶν
αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη καὶ ἀπ’ ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερει-
σαμένη ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἠύρέθη καὶ ἀνελθοῦσα ἀπηλ-
λάττετο.

τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνου-
σαν ἡ ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· “ὦ οὔτος, ἀλλ’ εἰ τοσαύτας
φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κατα-
βεβήκεις πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω.”

Poglavlje 46

Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικὰ Α 2

O autoru

Heliodor (Ἡλιόδωρος), grčki romanopisac (Emesa, danas Homs u Siriji, III. ili IV. st.), autor je najopsežnijega grčkoga ljubavnoga romana *Etioipske priče o Teagenu i Harikleji* (Αἰθιοπικὰ τὰ περὶ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν), u deset knjiga.

Djelo otkriva temeljito poznavanje žanrovske tradicije (motivima otmice, gusarskih prepada, lažne smrti, napasnih snubitelja), ali i značajnu inovativnost u pripovjednom oblikovanju (izokretanje fabularnoga slijeda događaja pripovijedanjem u *flash-backu*, pripovijedači s ograničenim znanjem, česte promjene tempa).

Priča o djevojci koju je majka, tamnopuska etiopska kraljica, izložila, zato što se rodila bijela, imala je snažan odjek i u bizantskoj književnosti (Teodor Prodrom, Niketa Eugenijan) i na Zapadu (Cervantes, Calderón, Tasso, Racine, Shakespeare), gdje je značajno utjecala na barokni roman. Vjerojatno posljednji odjek bogatog naslijeđa Verdijeva je opera *Aida*.

O tekstu

U ranu zoru, blizu ušća Nila u more, egipatski razbojnici nailaze na neobičan prizor: teško natovaren brod vezan je uz obalu, ali bez mornara; svuda uokolo po obali leže mrtvaci i umirući. Netom je završila neobična bitka, u kojoj je oružje bio pribor za gozbu, no nije jasno gdje su pobjednici, kao što nije jasno ni zašto poraženi i njihov brod nisu opljačkani. Na stijeni pored broda, međutim, razbojnici opažaju nešto još neobičnije. Radi se o prekrasnoj djevojci u punoj ratnoj opremi; u njezinu je krilu ranjeni mladić.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Heliod. Aeth. 1.2

Κόρη καθῆστο ἐπὶ πέτρας, ἀμήχανόν τι κάλλος καὶ θεὸς εἶναι ἀναπείθουσα, τοῖς μὲν παροῦσι περιαλγοῦσα φρονήματος δὲ εὐγενοῦς ἔτι πνέουσα. Δάφνη τὴν κεφαλὴν ἔστεπτο καὶ φαρέτρων τῶν ὤμων ἐξῆπτο καὶ τῷ λαιῷ βραχίονι τὸ τόξον ὑπεστήρικτο· ἡ λοιπὴ δὲ χεὶρ ἀφροντίστως ἀπηώρητο. Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, κάτω νεύουσα καὶ τινὰ προκείμενον ἔφηβον περισκοποῦσα τὴν κεφαλὴν ἀνεῖχεν.

Ὁ δὲ τραύμασι μὲν κατήκιστο καὶ μικρὸν ἀναφέρειν ὥσπερ ἐκ βαθέος ὕπνου τοῦ παρ' ὀλίγον θανάτου κατεφαίνετο, ἦνθι δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀνδρείῳ τῷ κάλλει καὶ ἡ παρειὰ καταρρέοντι τῷ αἵματι φοινιττομένη λευκότητι πλέον ἀντέλαμπεν. Ὀφθαλμοὺς δὲ ἐκείνου οἱ μὲν πόνοι κατέσπων, ἡ δὲ ὄψις τῆς κόρης ἐφ' ἑαυτὴν ἀνεῖλκε καὶ τοῦτο ὁρᾷν αὐτοὺς ἠνάγκαζεν, ὅτι ἐκείνην ἐώρων.

Ὡς δὲ πνεῦμα συλλεξάμενος καὶ βύθιον τι ἀσθμῆνας λεπτὸν ὑπεφθέγγετο καὶ “ὦ γλυκεῖα,” ἔφη “σώζη μοι ὡς ἀληθῶς, ἣ γέγονας καὶ αὐτὴ τοῦ πολέμου πάρεργον, οὐκ ἀνέχῃ δὲ ἄλλως οὐδὲ μετὰ θάνατον ἀποστατεῖν ἡμῶν, ἀλλὰ φάσμα τὸ σὸν καὶ ψυχὴ τὰς ἐμὰς περιέπει τύχας;”, “ἐν σοὶ” ἔφη “τὰ ἐμὰ” ἡ κόρη “σώζεσθαί τε καὶ μὴ· τοῦτο γοῦν ὁρᾷς;” δείξασα ἐπὶ τῶν γονάτων ξίφος, “εἰς δεῦρο ἤργησεν ὑπὸ τῆς σῆς ἀναπνοῆς ἐπεχόμενον.”

Poglavlje 47

Θουκυδίδου Ἱστορίαι Β 65

O tekstu

Na početku Peloponeskog rata, prilikom prve provale Spartanaca u Atiku, pod vodstvom Arhidama, u ljeto 431. pr. Kr, Periklo se odlučio za nekonvencionalnu taktiku: umjesto da se sukobe sa Spartancima na otvorenom (tradicionalno ratovanje poljoprivrednih država redovno se svodilo na provociranje uništavanjem usjeva te kratku i ubojitu odlučnu bitku nakon toga), Atenjani su se povukli unutar gradskih zidina i ostali ondje, oslanjajući se na svoju financijsku, političku i morsku prevlast. Znali su da sve što su Spartanci uništili mogu lako nadoknaditi uz potporu saveznika i dopremajući namirnice brodovima, a da će atenska mornarica, zauzvrat, opustošiti Peloponez. Pa ipak, nije bilo lako gledati uništavanje vrijedne imovine. Zato je u zimu, kad su Atenjani svečano sahranili prve žrtve rata, Periklo održao slavni nadgrobni govor (Thuc. Hist. 2.35-46). Potom je, međutim, u Ateni izbila kuga, i nakon druge ljetne provale (430.) Atenjani su počeli očajavati, kritizirati Periklovu strategiju, slati poslanike Spartancima. Novim ih je govorom Periklo uspio barem načelno umiriti – no gorčina zbog privatnih gubitaka nije odmah nestala.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 2.65.2

Οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο καὶ οὔτε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔτι ἔπεμπον ἔς τε τὸν πόλεμον μᾶλλον ὥρμηντο, ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο, ὁ μὲν δῆμος ὅτι ἀπ' ἐλασσόνων ὀρμώμενος ἐστέρητο καὶ τούτων, οἱ δὲ δυνατοὶ καλὰ κτήματα κατὰ τὴν χώραν οἰκοδομίαις τε καὶ πολυτελέσι κατασκευ-

αἷς ἀπολωλεκότες, τὸ δὲ μέγιστον, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχοντες. οὐ μέντοι πρότερόν γε οἱ ξύμπαντες ἐπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτὸν πρὶν ἐζημίωσαν χρήμασιν. ὕστερον δ' αὖθις οὐ πολλῶ, ὅπερ φιλεῖ ὄμιλος ποιεῖν, στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν, ὧν μὲν περὶ τὰ οἰκεῖα ἕκαστος ἡλγει ἀμβλύτεροι ἤδη ὄντες, ὧν δὲ ἡ ξύμπασα πόλις προσεδεῖτο πλείστου ἄξιον νομίζοντες εἶναι. ὅσον τε γὰρ χρόνον προύστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν, καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐκείνου μεγίστη, ἐπειδὴ τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν.

Poglavlje 48

Ἴσοκράτους Πανηγυρικός 47

O tekstu

U korpusu od 21 sačuvanog Izokratova govora, *Panegirik* zauzima posebno mjesto, kao iznimno uspješan početak autorove političko-književne publicistike (Aristotel ga na više mjesta u *Retorici* uzima za primjer vrsnog govora). Djelo, na kojem je godinama radio, Izokrat je objavio 380. pr. Kr. Formalno, to je govor pred svečanom panhelenskom skupštinom (πανήγυρις); takve su govore u Olimpiji ranije održali i Gorgija i Lizija. Izokratov vjerojatno nije bio zaista izveden, već se širio samo u pisanom obliku.

Panegirik iznosi politički program, zahtjev za mir među Grcima i poziv na rat protiv Perzijanaca; oboje je moguće samo ako se dominantna Sparta sporazumije s tada slabijom Atenom. Zahtjev da Atena sudjeluje u vodstvu Grčke Izokrat argumentira dugom pohvalom svojeg rodnog grada, dokazujući kako porijeklom i zaslugama nadmašuje Spartu; jedna od zasluga Atene je i njegovanje lijepih umijeća i filozofije, o čemu se govori u odlomku koji slijedi.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Isocr. Panegyricus 47

Φιλοσοφίαν τοίνυν, ἥ πάντα ταῦτα συνεξεῦρε καὶ συγκατεσκεύασεν καὶ πρὸς τε τὰς πράξεις ἡμᾶς ἐπαίδευσεν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπράυνε καὶ τῶν συμφορῶν τὰς τε δι' ἀμαθίαν καὶ τὰς ἐξ ἀνάγκης γιγνομένας διεΐλεν καὶ τὰς μὲν φυλάξασθαι, τὰς δὲ καλῶς ἐνεγκεῖν ἐδίδαξεν, ἥ πόλις ἡμῶν κατέδειξεν, καὶ λόγους ἐτίμησεν, ὧν πάντες μὲν ἐπιθυμοῦσιν, τοῖς δ' ἐπισταμένοις φθονοῦσιν, συνειδυῖα μὲν ὅτι τοῦτο μόνον ἐξ ἀπάντων τῶν ζώων ἴδιον ἔφουμεν ἔχοντες καὶ διότι τούτῳ πλεονεκτήσαντες καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν αὐτῶν διηνέγκαμεν, ὁρῶσα δὲ περὶ μὲν τὰς ἄλλας πράξεις οὕτω ταραχώδεις οὔσας τὰς τύχας ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, τῶν δὲ λόγων τῶν καλῶς καὶ τεχνικῶς ἐχόντων οὐ μετὸν τοῖς φαύλοις, ἀλλὰ ψυχῆς εὖ φρονούσης ἔργον ὄντας, καὶ τοὺς τε σοφοὺς καὶ τοὺς ἀμαθεῖς δοκοῦντας εἶναι ταύτῃ πλεῖστον ἀλλήλων διαφέροντας, ἔτι δὲ τοὺς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐλευθέρως τεθραμμένους ἐκ μὲν ἀνδρίας καὶ πλούτου καὶ τῶν τοιούτων ἀγαθῶν οὐ γιγνωσκομένους, ἐκ δὲ τῶν λεγομένων μάλιστα καταφανεῖς γιγνομένους, καὶ τοῦτο σύμβολον τῆς παιδείσεως ἡμῶν ἐκάστου πιστότατον ἀποδεδειγμένον, καὶ τοὺς λόγῳ καλῶς χρωμένους οὐ μόνον ἐν ταῖς αὐτῶν δυναμένους, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐντίμους ὄντας.

Poglavlje 49

Ἡροδότου Ἱστορίαι Β 77, 12

O tekstu

Druga knjiga Herodotove povijesti (Εὐτέρπη) posvećena je Egiptu. U izabranom odlomku Herodot opisuje prehrambene navike Egipćana, napose kako pripremaju ribu i ptice, kao i zanimljivost o običaju da na gozbama bogatih oko stolova kruži drveni kipić mrtvaca u koji, dok piju i zabavljaju se, gledaju i pomišljaju na vlastitu smrtnost.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Hdt. Historiae 2.77.12

Ἄρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖ-
νοι κυλλήστις ὀνομάζουσι. Οἶνω δὲ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ δια-
χρέωνται· οὐ γάρ σφί εἰσι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. Ἰχθύων δὲ τοὺς
μὲν πρὸς ἥλιον αὐήναντες ὠμοὺς σιτέονται, τοὺς δὲ ἐξ ἄλμης τε-
ταριχευμένους· ὀρνίθων δὲ τοὺς τε ὄρτυγας καὶ τὰς νήσσας καὶ
τὰ σμικρὰ τῶν ὀρνιθίων ὠμὰ σιτέονται προταριχεύσαντες· τὰ δὲ
ἄλλα ὅσα ἢ ὀρνίθων ἢ ἰχθύων σφί ἐστι ἐχόμενα, χωρὶς ἢ ὀκόσοι
σφι ἱροὶ ἀποδεδέχαται, τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς καὶ ἐφθοὺς σιτέον-
ται. Ἐν δὲ τῇσι συνουσίῃσι τοῖσι εὐδαίμοσι αὐτῶν, ἐπεὰν ἀπὸ
δείπνου γένωνται, περιφέρει ἀνὴρ νεκρὸν ἐν σορῶ ξύλινον πεποι-
ημένον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ, μέγα-
θος ὅσον τε πάντῃ πηχυαῖον ἢ δίπηχυν, δεικνὺς δὲ ἐκάστῳ τῶν
συμποτέων λέγει· “Ἐς τοῦτον ὀρέων πῖνέ τε καὶ τέρπεο· ἔσσαι
γάρ ἀποθανὼν τοιοῦτος.” Ταῦτα μὲν παρὰ τὰ συμπόσια ποιεῦσι.

Poglavlje 50

Θουκυδίδου Ἱστορίαι 5 27

O tekstu

Izabrani odlomak govori o događaju iz 415. pr. Kr., kad su u Ateni, tijekom noći uoči odlaska na Sicilsku ekspediciju, oskvrnute gotovo sve gradske herme, a to je u narodu izazvalo veliku uznemirenost jer je sve protumačeno kao loš znamen na početku ratnog pohoda. Za oskvrnuće je optužen Alkibijad; optužili su ga političari kojima je smetao da preuzmu vlast u gradu; isticali su i Alkibijadove navodne namjere da u Ateni ukine demokraciju.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 6.27

Ἐν δὲ τούτῳ, ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἢ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς), μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. καὶ τοὺς δράσαντας ἤδει οὐδεὶς, ἀλλὰ μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοί τε ἐζητοῦντο καὶ προσέτι ἐψηφίσαντο, καὶ εἴ τις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγεννημένον, μηνύειν ἀδεῶς τὸν βουλούμενον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων καὶ δούλων. καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον· τοῦ τε γὰρ ἑκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι καὶ ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι. μηνύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου γεγεννημέναι, καὶ τὰ μυστήρια ἅμα ὥς ποιεῖται ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει· ὧν καὶ τὸν

Ἄλκιβιάδην ἐπητιῶντο. καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἄλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐμποδῶν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι, καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὥς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικά καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν ὅ τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν.

Poglavlje 51

Λουκιανοῦ Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου ἥτοι Βίος Λουκιανοῦ 9

O tekstu

Djelo Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου ἥτοι Βίος Λουκιανοῦ (*Somnium, San ili Lukijanov život*) predstavlja Lukijanovu autobiografiju i glavni je izvor za poznavanje piščeva života. Lukijan opisuje pokušaj svojih roditelja da ga obrazuju za kipara i klesara. Prvi dan u kiparskoj radionici neslavno je završio: mladi Lukijan ošteti je vrijedan komad mramora. Te je noći usnuo san u kojem mu pristupaju personifikacije kiparstva (Ἑρμογλυφικὴ τέχνη) i obrazovanja (Παιδεία) koje se otimaju za njega. Slijedi govor Obrazovanja u liku lijepe i elegantne žene, za razliku od muškobanjaste i prljave personifikacije kiparstva.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Somnium sive vita Luciani 9

“Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ τῷ σώματι πονῶν κἂν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος οὔτε ἐχθροῖς φοβερός οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός, ἀλλ’ αὐτὸ μόνον ἐργάτης καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, αἰετὸν προὔχοντα ὑποπτήσων καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων,

λαγὼ βίον ζῶν καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν· εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο καὶ πολλὰ θαυμαστὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοὶ ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάνυσσος καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δ' ἐμοὶ πεῖθῃ, πρῶτον μὲν σοὶ πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα καὶ πράξεις θαυμαστάς καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγελῶ, καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφανῶ, καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοὶ κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι — σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι, ἐπεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα προόψει μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅλως ἅπαντα ὅποσα ἐστί, τά τε θεῖα τά τ' ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι.”

Poglavlje 52

Ἀντιφῶντος Περὶ ὁμοιοίας 14

O autoru

Sofist Antifont (Ἀντιφῶν, lat. Antiphon) iz Atene živio je u V. st. pr. Kr. Učenjaci se razilaze oko toga je li identičan s poznatim govornikom Antifontom iz atičke općine Ramnunta. Pripisuju mu se djela Περὶ ὁμοιοίας (*O slozi*) i Περὶ ἀληθείας (*O istini*). Od drugospomenutog su djela sačuvani papirusni fragmenti (DK 44) koji kritiziraju konvencionalni moral s gledišta vlastitog interesa.

O tekstu

Poruka je ovog ulomka, sačuvanog u Stobejevoj zbirci *Florilegij* (Ἰωάννης ὁ Στοβαῖος, Ἀνθολόγιον, V. st. po. Kr; Stobaei Flor., XVI, 29) da se uspjeh ne sastoji u posjedovanju materijalnog bogatstva. Naime, oni koji gomilaju svoj novac, a da ga pritom ne koriste, nemaju veću korist od njega nego što bi imali od nekog kamena. Meta Antifontove kritike mogli bi biti ljudi ograničenog poimanja bogatstva, koji nisu sposobni upotrijebiti svoj um da bi shvatili što je pravo bogatstvo.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Antiph. Fr.14 (B54 DK)

Ἴδὼν ἀνὴρ ἄνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ ἐδεῖτό οἱ δανεῖσαι ἐπὶ τόκῳ, ὃ δ' οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλ' ἦν οἷος ἀπιστεῖν τε καὶ μὴ ὠφελεῖν μηδένα, φέρων δ' ἀπέθετο ὅποι δὴ· καὶ τις καταμαθὼν τοῦτο ποιοῦντα ὑφείλετο, ὥστε ῥω δὲ χρόνῳ ἐλθὼν οὐχ

ἠΰρισκε τὰ χρήματα ὁ καταθέμενος. Περιαλγῶν οὖν τῇ συμφορᾷ τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ᾗν καὶ ἕτερον προσέφερεν, ἀπαντήσας δὴ τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ ἀπωλοφύρετο τὴν συμφορὰν, ὅτι ἐξήμαρτε καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι, ὥς πάντως οἱ ἀπολόμενον τὸ ἀργύριον. Ὁ δ' αὐτὸν ἐκέλευε μὴ φροντίζειν, ἀλλὰ νομίζειν αὐτῷ εἶναι καὶ μὴ ἀπολωλέναι, καταθέμενον λίθον εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον· πάντως γὰρ οὐδ' ὅτε ᾗν σοι ἐχρῶ αὐτῷ, ὅθεν μηδὲ νῦν νόμιζε στέρεσθαι μηδενός. Ὅτῳ γάρ τις μὴ ἐχρήσατο μηδὲ χρήσεται, ὄντος ἢ μὴ ὄντος αὐτῷ οὐδὲν οὔτε πλέον οὔτε ἔλασσον βλάπτεται. Ὅταν γὰρ ὁ θεὸς μὴ παντελῶς βούληται ἀγαθὰ διδόναι ἀνδρὶ, χρημάτων μὲν πλοῦτον παρασχών, τοῦ δὲ φρονεῖν καλῶς πένητα ποιήσας, τὸ ἕτερον ἀφελόμενος ἐκατέρων ἀπεστέρησεν.

Poglavlje 53

Φλαουίου Φιλοστράτου Τὰ εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον E 14

O autoru

Filostrat (Φλαούιος Φιλόστρατος, lat. Flavius Philostratus): na temelju nepovezanih obavijesti u natuknicama bizantskog leksikona *Suda* danas poznajemo četiri člana iste obitelji koje skupno nazivamo Filostrati. Autor *Života Apolonija iz Tijane* (τὰ εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον) sin je prvog Filostrata, Verova sina, sofista čije se nijedno djelo nije sačuvalo.

Lucije Flavije Filostrat ("Atenjanin" – obnašao je dvije visoke dužnosti u Ateni) dospio je, zahvaljujući sofističkom umijeću i vezama, na dvor Septimija Severa (145.–211). Careva ga je žena Julija Domna, kako sam tvrdi, potakla da napiše romansiranu biografiju Apolonija iz Tijane u osam knjiga, objavljenu nakon 217. Kasnije je, možda 242, dovršio *Živote sofista* posvećene caru Gordijanu. Mogući je autor i djela *O kultu heroja*, *O tjelovježbi*, *Pisma*, *Slike* i *Neron*.

Zbog opsega i žanrovske raznolikosti djela, stilističke virtuoznosti u kratkim rečenicama, sklonosti metafori i paradoksu, Filostrata smatraju vodećom kreativnom osobnošću u grčkoj književnosti carskoga razdoblja. Bio je cijenjen i u Bizantu i Renesansi.

O tekstu

Život Apolonija iz Tijane svojevrsan je biografski eksperiment u kojem se prožimaju aspekti tada omiljenih "idealnih" romana s njihovim pretečom, Ksenofonotovom *Kirupedijom*. Filostrat je Apolonija, oko čijeg su se lika rano počele raspremati čudesne pripovijesti, želio od vrača uzdići do ranga novopitagorskog asketa i čudotvorca (θεῖος ἀνὴρ). Povezujući s aretalogijom

motive bajkovitih romana o putovanjima, dijelovima svoje pripovijesti, poput onog o mudračevu boravku u Indiji, dao je orijentalan ugođaj, kakav je posebno privlačio Filostratovu moćnu zaštitnicu Juliju Domnu.

U ovom se odlomku tematizira upotreba i učinak mita, odnosno fikcije, kod Ezopa, nasuprot obradi kod uglednih pjesnika.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Philostr. Vita Apollonii 5.14

Ἄρξαι δ' αὐτῶν τὸν Ἀπολλώνιον ὧδε ἐρόμενον τοὺς ἐταίρους “ἔστι τι μυθολογία;”

“νὴ Δί’”, εἶπεν ὁ Μένιππος “ἦν γε οἱ ποιηταὶ ἐπαινοῦσι”.

“τὸν δὲ δὴ Αἴσωπον τί ἡγῆς;”

“μυθολόγον” εἶπε “καὶ λογοποιὸν πάντα”.

“πότεροι δὲ σοφοὶ τῶν μύθων;”

“οἱ τῶν ποιητῶν”, εἶπεν “ἐπειδὴ ὡς γεγονότες ἄδονται”.

“οἱ δὲ δὴ Αἰσώπου τί;”

“βάτραχοι” ἔφη “καὶ ὄνοι καὶ λῆροι γραυσὶν οἷοι μασᾶσθαι καὶ παιδίῳ”.

“καὶ μὴν” ἔφη “ἐμοὶ” ὁ Ἀπολλώνιος, “ἐπιτηδειότεροι πρὸς σοφίαν οἱ τοῦ Αἰσώπου φαίνονται· οἱ μὲν γὰρ περὶ τοὺς ἥρωας, ὧν ποιητικὴ πᾶσα ἔχεται, καὶ διαφθείρουσι τοὺς ἀκρωμένους, ἐπειδὴ ἔρωτάς τε ἀτόπους οἱ ποιηταὶ ἐρμηνεύουσι καὶ ἀδελφῶν γάμους καὶ διαβολὰς ἐς θεοὺς καὶ βρώσεις παίδων καὶ πανουργίας ἀνελευθέρους καὶ δίκας, καὶ τὸ ὡς γεγονὸς αὐτῶν ἄγει καὶ τὸν ἐρῶντα καὶ τὸν ζηλοτυποῦντα καὶ τὸν ἐπιθυμοῦντα πλουτεῖν ἢ τυραννεύειν ἐφ’ ἅπερ οἱ μῦθοι, Αἴσωπος δὲ ὑπὸ σοφίας πρῶτον μὲν οὐκ ἐς τὸ κοινὸν τῶν ταῦτα ἁδόντων ἑαυτὸν κατέστησεν, ἀλλ’ ἑαυτοῦ τινα ὁδὸν ἐτράπετο, εἶτα, ὥσπερ οἱ τοῖς εὐτελεστέροις βρώμασι καλῶς ἐστιῶντες, ἀπὸ σμικρῶν πραγμάτων διδάσκει μεγάλα, καὶ προθέμενος τὸν λόγον ἐπάγει αὐτῷ τὸ πρᾶττε ἢ μὴ πρᾶττε, εἶτα τοῦ φιλαλήθους μᾶλλον ἢ οἱ ποιηταὶ ἤψατο.”

Poglavlje 54

Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου 1

O autoru

Filozof Epiktet (Ἐπικτήτος) rođen je oko 55. po Kr. u frigijskom Hijerapolu (Ἱεράπολις, danas Pamukkale). Nije nam poznato njegovo pravo ime – Ἐπικτήτος je nadimak izveden od glagola ἐπικτάομαι “steći”. Mladost je proveo u Rimu kao rob Neronova oslobođenika i tajnika Epafrodita, koji mu je dopustio da pohađa filozofsku školu utjecajnog stoika Muzonija Rufa. Epiktet je s vremenom i sam počeo predavati filozofiju, a Epafrodit ga je oslobodio. Kad je car Domicijan protjerao filozofe iz Italije (93.-94), Epiktet je napustio Rim i otišao u Nikopol (Νικόπολις), bogati grad u Epiru. Epiktetova škola privlačila je mnoge učenike, među kojima je navodno bio i car Hadrijan. Epiktet je umro oko 135.

Epiktet je, uz Seneku i Marka Aurelija, glavni predstavnik stoičke škole kasnog, rimskog perioda. Poput Sokrata i učitelja Muzonija, Epiktet nije zapisivao svoje učenje; zapisao ga je njegov učenik Flavije Arijan. Sačuvane su četiri od osam knjiga *Razgovora* (Διατριβαί) te *Priručnik* (Ἐγχειρίδιον), “praktični vodič za početnike u stoičkoj filozofiji”.

Ἐγχειρίδιον je pisan jednostavnim jezikom bliskim govornoj κοινή, grčko-me standardu helenističkoga i carskoga doba. Bio je vrlo popularno djelo. U VI. st. nastao je Simplicijev komentar, a 1497. je humanist Angelo Poliziano preveo djelo na latinski.

O tekstu

Na početku *Priručnika* Epiktet poučava da sreća ovisi isključivo o čovjeku samom i njegovoj percepciji. Moramo shvatiti što možemo kontrolirati (τὰ ἐφ’ ἡμῖν: npr. um, stavovi), a što ne (τὰ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν: npr. tijelo, imetak, tuđa

mišljenja, društveni status). U onome što ne možemo kontrolirati ne treba tražiti sreću.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Epict. Enchiridion 1.1

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἐφ’ ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν. ἐφ’ ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἑκκλισίς καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅσα ἡμέτερα ἔργα· οὐκ ἐφ’ ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δόξαι, ἀρχαὶ καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅσα οὐχ ἡμέτερα ἔργα. καὶ τὰ μὲν ἐφ’ ἡμῖν ἐστὶ φύσει ἐλεύθερα, ἀκώλυτα, ἀπαραπόδιστα, τὰ δὲ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν ἀσθενῆ, δοῦλα, κωλυτά, ἀλλότρια. μέμνησο οὖν, ὅτι, ἐὰν τὰ φύσει δοῦλα ἐλεύθερα οἰηθῆς καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια, ἐμποδισθήσῃ, πενθήσεις, ταραχθήσῃ, μέμψῃ καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ἐὰν δὲ τὸ σὸν μόνον οἰηθῆς σὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀλλότριον, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότριον, οὐδεὶς σε ἀναγκάσει οὐδέποτε, οὐδεὶς σε κωλύσει, οὐ μέμψῃ οὐδένα, οὐκ ἐγκαλέσεις τινί, ἄκων πράξεις οὐδὲ ἔν, οὐδεὶς σε βλάψει, ἐχθρὸν οὐχ ἔξεις, οὐδὲ γὰρ βλαβερόν τι πείσῃ. τηλικούτων οὖν ἐφιέμενος μέμνησο, ὅτι οὐ δεῖ μετρίως κεκινημένον ἄπτεσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφιέναι παντελῶς, τὰ δ’ ὑπερτίθεσθαι πρὸς τὸ παρόν. ἐὰν δὲ καὶ ταῦτ’ ἐθέλῃς καὶ ἄρχῃν καὶ πλουτεῖν, τυχὸν μὲν οὐδ’ αὐτῶν τούτων τεύξῃ διὰ τὸ καὶ τῶν προτέρων ἐφίεσθαι, πάντως γε μὴν ἐκείνων ἀποτεύξῃ, δι’ ὧν μόνων ἐλευθερία καὶ εὐδαιμονία περιγίνεται. εὐθύς οὖν πάσῃ φαντασίᾳ τραχείᾳ μελέτα ἐπιλέγειν ὅτι ‘φαντασία εἶ καὶ οὐ πάντως τὸ φαινόμενον’. ἔπειτα ἐξέταζε αὐτὴν καὶ δοκίμαζε τοῖς κανόσι τούτοις οἷς ἔχεις, πρώτῳ δὲ τούτῳ καὶ μάλιστα, πότερον περὶ τὰ ἐφ’ ἡμῖν ἐστὶν ἢ περὶ τὰ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν· καὶ περὶ τι τῶν οὐκ ἐφ’ ἡμῖν ἢ, πρόχειρον ἔστω τὸ διότι ‘οὐδὲν πρὸς ἐμέ’.

Poglavlje 55

Ξενοφώντος Ἀπομνημονεύματα Β 4, 5

Ο κειμένου

Uspomene na Sokrata sastavljene su u četiri knjige i zapisuju razgovore i događaje u kojima Sokrat igra glavnu ulogu. Druga knjiga, između ostalog, govori i o prijateljstvu. U odabranom odjeljku pravog prijatelja Sokrat opisuje kao najveće blago koje čovjek može steći.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Memorabilia 2.4.5

Πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς οὐκ ἂν πολλῶ κρείττων φανείη; ποῖος γὰρ ἵππος ἢ ποῖον ζεῦγος οὕτω χρήσιμον ὥσπερ ὁ χρηστὸς φίλος; ποῖον δὲ ἀνδράποδον οὕτως εὖνουν καὶ παραμόνιμον; ἢ ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον; ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλείπον τῷ φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, καί, ἂν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέη, συνεπισχύει, ἂν τέ τις φόβος ταράττη, συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων, καὶ τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, καὶ εὖ μὲν πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων, σφαλλομένους δὲ πλεῖστα ἐπανορθῶν. ἃ δὲ αἶ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι καὶ (οἱ) ὀφθαλμοὶ προορῶσι καὶ τὰ ὦτα προακούουσι καὶ οἱ πόδες διανύτουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται· πολλάκις ἂν πρὸ αὐτοῦ τις ἢ οὐκ ἐξειργάσατο ἢ οὐκ εἶδεν ἢ οὐκ ἤκουσεν ἢ οὐ διήνυσεν, ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φί-

λου ἐξήρκεσεν. ἀλλ' ὅμως ἔνιοι δένδρα μὲν πειρῶνται θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν, τοῦ δὲ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται φίλος, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται.

Poglavlje 56

Ἀχιλλέως Τατίου Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα A 41

O autoru

Ahilej Tatije ili Tacije (Ἀχιλλεὺς Τάτιος) autor je ljubavnog romana *Zgode Leukipe i Klitofonta* (Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα). Živio je u 2. st. po Kr., vjerojatno u Aleksandriji. Navodi da se pod stare dane obratio na kršćanstvo i postao biskup najvjerojatnije nisu točni. Sudeći po broju sačuvanih papirusa, *Zgode Leukipe i Klitofonta* bile su najpopularniji grčki ljubavni roman. Njegovi su glavni junaci dvoje mladih koji se ludo zaljube, ali ih okrutna sudbina razdvaja nizom nesretnih događaja poput brodoloma, otmice od strane gusara koji prodaju junake u roblje itd.

O tekstu

Jedna od karakteristika grčkih ljubavnih romana jest izražen interes za osjećaje likova. Kad oteta Leukipa odbije udvaranje nasilnog Tersandra jer voli Klitofonta, Tersandar osjeća ljubav i bijes istovremeno. To je autoru povod za digresiju, kratko filozofsko razmatranje tih emocija i njihovog međusobnog odnosa. Ovakve digresije česte su u Tacijevu romanu.

Odabrani se odlomak nalazi između Tersandrovog agresivnog pokušaja zavođenja i svađe koja uslijedi, a u kojoj ni Leukipa ni Tersandar ne biraju riječi.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Ach. Tat. Leucippe et Clitophon 6.19.1

Θυμὸς δὲ καὶ ἔρωσ δὴο λαμπάδες· ἔχει γάρ καὶ ὁ θυμὸς ἄλλο πῦρ, καὶ ἔστι τὴν μὲν φύσιν ἐναντιώτατον, τὴν δὲ βίαν ὅμοιον. ὁ μὲν γὰρ παροξύνει μισεῖν, ὁ δὲ ἀναγκάζει φιλεῖν· καὶ ἀλλήλων πάροικος ἢ τοῦ πυρός ἐστι πηγὴ. ὁ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἥπαρ κάθηται, ὁ δὲ τῇ καρδίᾳ περιβέβληται. ὅταν οὖν ἄμφω τὸν ἄνθρωπον καταλάβωσι, γίνεται μὲν αὐτοῖς ἡ ψυχὴ τρυτάνη, τὸ δὲ πῦρ ἐκατέρου ταλαντεύεται. μάχονται δὲ ἄμφω περὶ τῆς ῥοπῆς· καὶ τὰ πολλὰ μὲν ὁ ἔρωσ εἴωθε νικᾶν, ὅταν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν εὐτυχῇ. ἦν δὲ αὐτὸν ἀτιμᾶσθαι τὸ ἐρώμενον, αὐτὸς τὸν θυμὸν εἰς συμμαχίαν καλεῖ. κάκεῖνος ὥς γείτων πείθεται, καὶ ἀνάπτουσιν ἄμφω τὸ πῦρ. ἂν δὲ ἄπαξ ὁ θυμὸς τὸν ἔρωτα παρ' αὐτῷ λάβῃ καὶ τῆς οἰκείας ἔδρας ἐκπεσόντα κατάσχη, φύσει γε ὦν ἄσπονδος, οὐχ ὥς φίλῳ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν συμμαχεῖ, ἀλλ' ὥς δοῦλον τῆς ἐπιθυμίας πεδῆσας κρατεῖ· οὐκ ἐπιτρέπει δὲ αὐτῷ σπείσασθαι πρὸς τὸ ἐρώμενον, κἂν θέλῃ. ὁ δὲ τῷ θυμῷ βεβαπτισμένος καταδύεται, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν ἐκπηδῆσαι θέλων οὐκέτι ἐστὶν ἐλεύθερος, ἀλλὰ μισεῖν ἀναγκάζεται τὸ φιλούμενον. ὅταν δὲ ὁ θυμὸς καχλάζων γεμισθῇ καὶ τῆς ἐξουσίας ἐμφορηθῇς ἀποβλύσῃ, κάμνει μὲν ἐκ τοῦ κόρου, καμὼν δὲ παρίεται, καὶ ὁ ἔρωσ ἀμύνεται καὶ ὀπλίζει τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν θυμὸν ἤδη καθεύδοντα νικᾷ. ὁρῶν δὲ τὰς ὕβρεις, ἃς κατὰ τῶν φιλτάτων ἐπαρώνησεν, ἀλγεῖ καὶ πρὸς τὸ ἐρώμενον ἀπολογεῖται καὶ εἰς ὁμιλίαν παρακαλεῖ καὶ τὸν θυμὸν ἐπαγγέλλεται καταμαλάττειν ἡδονῇ. τυχὼν μὲν οὖν ὦν ἡθέλησεν, ἴλεως γίνεται, ἀτιμούμενος δὲ πάλιν εἰς τὸν θυμὸν καταδύεται· ὁ δὲ καθεύδων ἐξεγείρεται καὶ τὰ ἀρχαῖα ποιεῖ· ἀτιμία γὰρ ἔρωτος σύμμαχος ἐστὶ θυμός.

Poglavlje 57

Λυσίου Ὀλυμπιακός 1

O tekstu

Grčki govornik Lizija napisao je i, prema predaji, sâm predstavio *Olimpijski govor* 338. pr. Kr. na svečanostima prigodom Olimpijskih igara. Ovaj pledoaje za jedinstvo i slobodu Grka svrstava se u prigodno (epideiktčno) govorništvo.

Olimpijski govor sačuvan je kao opsežan citat kod grčkog retora i povjesničara Dionizija Halikarnašanina (*O starim govornicima*, 29-30). Dodatne podatke vezane za ovo Lizijino djelo nalazimo kod povjesničara Diodora Sicilskoga (*Knjižnica*, XIV. 105).

Kao sin doseljenika iz Sirakuze u Atenu, Lizija u Ateni nije smio javno govoriti. To je smio, međutim, na svečanom okupljanju svih Grka povodom Olimpijskih igara, gdje se obraća okupljenima s jasnim i izravnim pozivom na svrgavanje sirakuškoga tiranina Dionizija Starijeg. Naime, od dolaska na vlast 405. pr. Kr. Dionizije Stariji širio je svoju vlast, prvo iz Sirakuze na cijelu Siciliju, zatim i na južnu Italiju, a od 395. pr. Kr., kada počinje Korintski rat, imao je ulogu i u tom sukobu grčkih polisa, Sparte, Atene i Perzije. Zato je, drži govornik, tiranin Sirakuze za Grke opasan koliko i perzijski kralj Artakserkso II.

Godine 388. pr. Kr. Dionizije Stariji pripremio je i bogato opremio poslanstvo u Olimpiju da tamo u njegovo ime prinese raskošnu žrtvu. Šatori poslanika bili su ukrašeni zlatom, na utrckama četveroprega natjecali su se Dionizijevi konji, a recitatori su izvodili Dionizijeve pjesme. Raskoš, bogatstvo i moć trebali su impresionirati Grke. No, demokracijom prožetoj Ateni samovlada i moć Dionizija Starijega bila je odbojna. Apel za svrgnuće tiranina i oslobođenje Sicilije Lizija gradi na tom sentimentu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Lys. Olympiacus 1

I

Ἄλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ἔνεκα, ὧ ἄνδρες, ἄξιον Ἡρακλέους μεμνησθαι, καὶ ὅτι τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὐνοίαν τῆς Ἑλλάδος. ἐν μὲν γὰρ τῷ τέως χρόνῳ ἀλλοτρίως αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας διέκειντο· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος τοὺς τυράννους ἔπαυσε καὶ τοὺς ὑβρίζοντας ἐκώλυσε, ἀγῶνα μὲν σωμάτων ἐποίησε, φιλοτιμίαν (δὲ) πλούτου, γνώμης δ' ἐπίδειξιν ἐν τῷ καλλίστῳ τῆς Ἑλλάδος, ἵνα τούτων ἀπάντων ἔνεκα εἰς τὸ αὐτὸ συνέλθωμεν, τὰ μὲν ὁψόμενοι, τὰ δ' ἀκουσόμενοι· ἡγήσατο γὰρ τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν γενήσεσθαι τοῖς Ἑλλησι τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας.

II

Ἐγὼ δὲ ἤκω οὐ μικρολογησόμενος οὐδὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαχούμενος. ἡγοῦμαι γὰρ ταῦτα ἔργα μὲν εἶναι σοφιστῶν λίαν ἀχρήστων καὶ σφόδρα βίου δεομένων, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ καὶ πολίτου πολλοῦ ἀξίου περὶ τῶν μεγίστων συμβουλεύειν, ὁρῶν οὕτως αἰσχροῦς διακειμένην τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολλὰ μὲν αὐτῆς ὄντα ὑπὸ τῷ βαρβάρῳ, πολλὰς δὲ πόλεις ὑπὸ τυράννων ἀναστάτους γεγενημένας. καὶ ταῦτα εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν ἐπάσχομεν, στέργειν ἂν ᾦν ἀνάγκη τὴν τύχην· ἐπειδὴ δὲ διὰ στάσιν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονικίαν, πῶς οὐκ ἄξιον τῶν μὲν παύσασθαι τὰ δὲ κωλύσαι, εἰδότες ὅτι φιλονικεῖν μὲν ἐστὶν εὖ πραττόντων, γινῶναι δὲ τὰ βέλτιστα τῶν οἷων ἡμῶν; ὁρῶμεν γὰρ τοὺς κινδύνους καὶ μεγάλους καὶ πανταχόθεν περιεστηκότας· ἐπίστασθε δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν κρατούντων τῆς θαλάττης, τῶν δὲ χρημάτων βασιλεὺς ταμίας, τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων σώματα τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων, ναῦς δὲ πολλὰς (μὲν) αὐτὸς κέκτηται, πολλὰς δ' ὁ τύραννος τῆς Σικελίας. ὥστε ἄξιον τὸν μὲν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καταθέσθαι, τῇ δ' αὐτῇ γνώμῃ χρωμένους τῆς σωτηρίας ἀντέχεσθαι, καὶ περὶ μὲν τῶν παρεληλυθότων αἰσχύνεσθαι, περὶ δὲ τῶν μελ-

λόντων ἔσεσθαι δεδιέναι, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους ἀμιλλᾶσθαι, οἳ τοὺς μὲν βαρβάρους ἐποίησαν τῆς ἀλλοτρίας ἐπιθυμοῦντας τῆς σφετέρας αὐτῶν στερεῖσθαι, τοὺς δὲ τυράννους ἐξελάσαντες κοινὴν ἅπασι τὴν ἐλευθερίαν κατέστησαν.

Poglavlje 58

Μάρκου Ἀντωνίνου αὐτοκράτορος Τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλίον Β 11

O autoru

Rimski car Marko Aurelije (Marcus Aurelius, Μάρκος Αὐρήλιος) rođen je 121. po Kr. u Rimu. Vladao je od 161. do smrti 180. Učitelji su mu bili, između ostalih, Fronto i Herod Atički te stoici Junije Arulen Rustik i Apolonije iz Halkedona. Vladavinu Marka Aurelija obilježili su sukobi u Britaniji (162.), Germaniji i na dunavskom limesu (167. – 168.), Egiptu (172.) te višegodišnji rat s Partima (162. – 166.). Uspješno se suprotstavio prvom valu seobe naroda. Nasljednikom je proglasio sina Komoda te time prekinuo niz tzv. adoptivnih careva (Trajan – Hadrijan – Antonin Pio).

Filozofski obrazovan, uz Seneku i Epikteta Marko Aurelije najpoznatiji je predstavnik kasne stoe.

Sačuvana su njegova pisma te filozofski spis *Razgovori sa samim sobom* (Τὰ εἰς ἑαυτὸν), sastavljen na grčkom, kojim se car služio jednako kao i latinskim (dok je za njega latinski bio jezik “poslovanja”, upravljanja i donošenja odluka, grčki je bio jezik intimnih razmišljanja).

O tekstu

Djelo Τὰ εἰς ἑαυτὸν pisano je jednostavnim jezikom bliskim svakodnevnom govoru tog doba (κοινή). Autor mu vjerojatno nije sam dao naslov. U djelu nije sustavno prikazao cjelokupnost stoičke filozofije, već stoicizam kao način života, kao što su učinili i Seneka i Epiktet. Neke od tema kojima se bavi jesu božja providnost, kratkoća ljudskog života, tolerancija, zajedništvo svih ljudi, obaveza svih da rade za opće dobro, dužnost i moralna odgovornost prema drugima.

U odabranom odlomku Marko Aurelije razmišlja o smrti i argumentira zašto ona nije strašna, kao što ni sve ostalo što se događa ljudima – i ono što se smatra dobrim i ono što se smatra lošim – zapravo nije ni dobro ni loše.

Pročitajte naglas grčki tekst.

M. Aur. Ad se ipsum 2.11

Ὡς ἤδη δυνατοῦ ὄντος ἐξιέναι τοῦ βίου, οὕτως ἕκαστα ποιεῖν καὶ λέγειν καὶ διανοεῖσθαι. τὸ δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὲν θεοὶ εἰσὶν, οὐδὲν δεινόν· κακῶ γάρ σε οὐκ ἂν περιβάλοιεν· εἰ δὲ ἦτοι οὐκ εἰσὶν ἢ οὐ μέλει αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπείων, τί μοι ζῆν ἐν κόσμῳ κενῶ θεῶν ἢ προνοίας κενῶ; ἀλλὰ καὶ εἰσὶ καὶ μέλει αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπείων καὶ τοῖς μὲν κατ' ἀλήθειαν κακοῖς ἵνα μὴ περιπίπτῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐπ' αὐτῶ τὸ πᾶν ἔθεντο· τῶν δὲ λοιπῶν εἴ τι κακὸν ἦν, καὶ τοῦτο ἂν προείδοντο, ἵνα ἐπὶ παντὶ ἢ τὸ μὴ περιπίπτειν αὐτῶ. (ὃ δὲ χεῖρω μὴ ποιεῖ ἄνθρωπον, πῶς ἂν τοῦτο βίον ἀνθρώπου χεῖρω ποιήσκειν;) οὔτε δὲ κατ' ἄγνοιαν οὔτε εἰδυῖα μὲν, μὴ δυναμένη δὲ προφυλάξασθαι ἢ διορθώσασθαι ταῦτα ἢ τῶν ὅλων φύσις παρεῖδεν ἂν, οὔτ' ἂν τηλικοῦτον ἤμαρτεν ἦτοι παρ' ἀδυναμίαν ἢ παρ' ἀτεχνίαν, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ἐπίσης τοῖς τε ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κακοῖς πεφυρμένως συμβαίῃ. θάνατος δέ γε καὶ ζωή, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονή, πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ταῦτα ἐπίσης συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς, οὔτε καλὰ ὄντα οὔτε αἰσχρά. οὔτ' ἄρ' ἀγαθὰ οὔτε κακὰ ἐστὶ.

Poglavlje 59

Πλωτίνου Ἐννεάδες 7, 34

O autoru

Neoplatonizam je posljednji veliki sustav grčke filozofije, pokušaj sinteze čitave grčke filozofske tradicije i novijih misaonih tendencija. Glavni je predstavnik ovog sustava Plotin (Πλωτῖνος, oko 205. – oko 270.). Rođen u egiptaskom Likopolu, studirao je filozofiju u Aleksandriji, u školi Amonija Sake. Zanimao se za perzijsku i indijsku filozofiju, i zato se pridružio neuspješnom pohodu cara Gordijana III. na Perziju, 243. Osnovao je školu u Rimu pod pokroviteljstvom cara Galijena (vladao 253.–268.). Planirao je čak i osnivanje Platonopolisa, zajednice po Platonovim načelima, u Kampaniji; to se nije ostvarilo.

O tekstu

Plotinove je spise učenik Porfirije (Πορφύριος) prikupio u Eneade (ἑννέα “devet”), šest svezaka po devet spisa, organizirajući ih po temama: etičkim, prirodno-filozofskim, o duši (ψυχή, četvrta eneada), o duhu (νοῦς, peta) i o Jednome (ἓν, šesta). Duša, duh i Jedno pripadaju gornjem svijetu, koji se može spoznati samo mišljenjem – pri čemu Jedno, posve savršena svjetska duša, nije spoznatljiva čak ni na taj način, već samo kroz svojevrсно kontemplativno izlaženje iz sebe sama; to je ἔκστασις, koja vodi do ἑνωσις (*unio mystica*, ujedinjenje) s najvišom razinom postojanja.

U ovdje odabranim odlomcima Plotin opisuje kako ljubav prema Jednom (μόνον), onome koje nema oblik, utječe na dušu; pod tim utjecajem i sama se duša oslobađa oblika. Saznajemo i kako se duša osjeća ἐκεῖ (“ondje”), u svijetu iznad samog neba.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plot. Enneades 6.7.34

I

Ἡ ψυχὴ, ὅταν αὐτοῦ ἔρωτα σύντονον λάβῃ, ἀποτίθεται πᾶσαν ἣν ἔχει μορφήν, καὶ ἥτις ἂν καὶ νοητοῦ ἢ ἐν αὐτῇ. Οὐ γάρ ἐστιν ἔχοντά τι ἄλλο καὶ ἐνεργοῦντα περὶ αὐτὸ οὔτε ἰδεῖν οὔτε ἐναρμοσθῆναι. Ἀλλὰ δεῖ μήτε κακὸν μήτ' αὖ ἀγαθὸν μηδὲν ἄλλο πρόχειρον ἔχειν, ἵνα δέξῃται μόνῃ μόνον. Ὅταν δὲ τούτου εὐτυχήσῃ ἡ ψυχὴ καὶ ἦκῃ πρὸς αὐτήν, μᾶλλον δὲ παρὸν φανῇ, ὅταν ἐκείνη ἐκνεύσῃ τῶν παρόντων καὶ παρασκευάσασα αὐτήν ὥς ὅτι μάλιστα καλὴν καὶ εἰς ὁμοιότητα ἐλθοῦσα — ἡ δὲ παρασκευὴ καὶ ἡ κόσμησις δῆλη που τοῖς παρασκευαζομένοις — ἰδοῦσα δὲ ἐν αὐτῇ ἐξαίφνης φανέντα — μεταξὺ γὰρ οὐδὲν οὐδ' ἔτι δύο, ἀλλ' ἐν ἁμφω· οὐ γὰρ ἂν διακρίναις ἔτι, ἕως πάρεστι· μίμησις δὲ τούτου καὶ οἱ ἐνταῦθα ἐρασταὶ καὶ ἐρώμενοι συγκρῖναι θέλοντες — καὶ οὔτε σῶματος ἔτι αἰσθάνεται, ὅτι ἐστὶν ἐν αὐτῷ, οὔτε ἑαυτὴν ἄλλο τι λέγει, οὐκ ἄνθρωπον, οὐ ζῷον, οὐκ ὄν, οὐδὲ πᾶν — ἀνῶμαλος γὰρ ἡ τούτων πῶς θεά — καὶ οὐδὲ σχολὴν ἄγει πρὸς αὐτὰ οὔτε θέλει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ζητήσασα ἐκείνῳ παρόντι ἀπαντᾷ καὶ κεῖνο ἀντ' αὐτῆς βλέπει· τίς δὲ οὕσα βλέπει, οὐδὲ τοῦτο σχολάζει ὁρᾶν.

II

Ἐνθα δὴ οὐδὲν πάντων ἀντὶ τούτου ἀλλάξαιτο, οὐδ' εἴ τις αὐτῇ πάντα τὸν οὐρανὸν ἐπιτρέποι, ὥς οὐκ ὄντος ἄλλου ἔτι ἀμείνωνος οὐδὲ μᾶλλον ἀγαθοῦ· οὔτε γὰρ ἀνωτέρω τρέχει τά τε ἄλλα πάντα κατιούσης, καὶ ἢ ἄνω. Ὡστε τότε ἔχει καὶ τὸ κρίνειν καλῶς καὶ γινώσκειν, ὅτι τοῦτό ἐστιν οὗ ἐφίετο, καὶ τίθεσθαι, ὅτι μηδὲν ἐστὶ κρεῖττον αὐτοῦ. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπάτη ἐκεῖ· ἢ ποῦ ἂν τοῦ ἀληθοῦς ἀληθέστερον τύχοι; Ὁ οὖν λέγει, ἐκεῖνό ἐστι, καὶ ὕστερον λέγει, καὶ σιωπῶσα δὲ λέγει καὶ εὐπαθοῦσα οὐ ψεύδεται, ὅτι εὐπαθεῖ· οὐδὲ γαργαλιζομένου λέγει τοῦ σῶματος, ἀλλὰ τοῦτο γενομένη, ὃ πάλαι, ὅτε εὐτύχει. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, οἷς πρὶν

ἤδετο, ἀρχαῖς ἢ δυνάμεσιν ἢ πλούτοις ἢ κάλλεσιν ἢ ἐπιστήμας,
ταῦτα ὑπεριδοῦσα λέγει οὐκ ἂν εἰποῦσα μὴ κρείττοσι συντυχοῦσα
τούτων· οὐδὲ φοβεῖται, μή τι πάθῃ, μετ' ἐκείνου οὔσα οὐδ' ὅλως
ιδοῦσα· εἰ δὲ καὶ τὰ ἄλλα τὰ περὶ αὐτὴν φθείροιτο, εὖ μάλα καὶ
βούλεται, ἵνα πρὸς τούτῳ ἢ μόνον· εἰς τόσον ἤκει εὐπαθείας.

Poglavlje 60

Μάρκου Ἀντωνίνου αὐτοκράτορος Τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλίον Γ 1

Ο tekstu

U prvom odlomku treće knjige Razgovora sa samim sobom (Τὰ εἰς ἑαυτόν) Marko Aurelije razmatra slabljenje intelektualnih sposobnosti pod stare dane.

Pročitajte naglas grčki tekst.

M. Aur. Ad se ipsum 3.1

Οὐχὶ τοῦτο μόνον δεῖ λογίζεσθαι, ὅτι καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀπαναλίσκεται ὁ βίος καὶ μέρος ἔλαττον αὐτοῦ καταλείπεται, ἀλλὰ καὶ κεῖνο λογιστέον, ὅτι, εἰ ἐπὶ πλέον βιώῃ τις, ἐκεῖνό γε ἄδηλον, εἰ ἐξαρκέσει ὁμοία αὖθις ἡ διάνοια πρὸς τὴν σύνεσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῆς θεωρίας τῆς συντεινούσης εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν τε θείων καὶ τῶν ἀνθρωπείων. ἐὰν γὰρ παραληρεῖν ἄρξηται, τὸ μὲν διαπνεῖσθαι καὶ τρέφεσθαι καὶ φαντάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, οὐκ ἐνδεήσει· τὸ δὲ ἑαυτῷ χρῆσθαι καὶ τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν καὶ τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ εἰ ἤδη ἐξακτέον αὐτὸν ἐφιστάνειν καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένου πάνυ χρήζει, προαποσβέννυται. χρὴ οὖν ἐπείγεσθαι οὐ μόνον τῷ ἐγγυτέρῳ τοῦ θανάτου ἐκάστοτε γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τὴν ἐννόησιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν παρακολούθησιν προαπολήγειν.